

UITGAAF VAN DEN
ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd Raffles
De groote Onbekende.

No. 474

De Vrouw in het spel.

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN BOEK EN KUNSTHANDEL SINGEL 326 · AMSTERDAM.

DE VROUW IN HET SPEL.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

De ontmoeting in de Bar.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruishand.

Het was ongeveer elf uur in den avond, toen zich, niet zonder moeite, een paar elegant gekleede heeren in avondtoilet, een weg baanden door de bezoekers, die waren binnengetreden in de dienzelfden avond geopende „Carlton Bar”, in het hartje van Londen en waarvan men elkander toefluisterde dat de bouw aan den eigenaar, een voormaligen fabrikant van jam, niet minder dan een half millioen pond Sterling had gekost. Het huis, dat op die plek gestaan had, was tot den laatsten steen afgebroken en had moeten plaats maken voor een van die moderne danspaleizen, waar de Jazz en de Jimmy hoogtij vierten.

De meubileering was zoo weelderig en kostbaar, dat zelfs de meest verwende smaak zich wel tevreden moest gevoelen.

Reeds in de met marmer bevloerde vestibule waar zich de vestiaires bevonden, kregen de bezoekers een indruk van rijkdom en luxe, die veel beloofde voor hetgeen hen nog te wachten zou staan in de groote zaal.

In het midden van deze zaal, met haar geweldigen parketvloer, was een ruimte open gehouden voor de dansende paren en langs de wanden bevond zich een verhooging, waarop de lage tafeltjes en de gemakkelijke leunstoelen waren geplaatst, van waaruit men op zijn gemak de verrichtingen der dansers kon volgen, wanneer men er zelf niet op gesteld was zijn ledematen te wagen aan de verrekkingen en buigingen, welke een goede uitvoering van de Jimmy nu eenmaal vereischt,

Langs de wanden, die hier en daar onderbroken waren door reusachtige spiegels, waren wandluchters aangebracht, in lichtroode ballons, die een zacht schijnsel verspreidden.

Maar in het midden van het sterk gewelfde plafond hing de prachtige kroon, die haar licht uitstraalde op het middelste gedeelte van de zaal, zoodat men de dansers goed kon volgen

Tegenover den ingang was de plaats voor het

kleine orkest, dat slechts twee uren behoefde te spelen, om daarna door een versche ploeg te worden afgelost, want geen enkel violist of paukenist was er tegen bestand, langer dan een paar uren den dollen cadans van de moderne negerdansen vol te houden.

Kelners in witte jasjes, met vergulde knopen versierd, liepen geruischloos af en aan.

En dien eersten avond liet de eigenaar, mijnheer Albert Brash een wakend oogje gaan, wijdebeens staande bij den ingang, de handen in de zakken van zijn smoking — een zwaarlijvig, kaalhoofdig man, met een rood gelaat en doorringende, zwarte oogen.

Men zeide van hem, dat hij door den oorlog schatrijk was geworden en dat het aantal blikjes jam, door hem aan het leger geleverd, in de milliarden liep.

Boosaardige tongen verklaarden verder, dat er van de Engelsche soldaten minstens evenveel waren omgekomen door de jam van Brash als door het vijandelijk lood, maar daarvan trok de fabrikant zich weinig aan.

Hij bleef jam fabricceeren, eerst van de natuurlijke bestanddeelen en vervolgens, toen hieraan gebrek begon te komen, van allerlei surrogaten en werd binnen enkele jaren van een eenvoudige fabrikant een man, die, zooals men dat noemt, „iets in de melk te brokken had”.

En onmiddellijk begon mijnheer Brash aan de verwezenlijking van zijn ideaal.

Reeds lang had hij den wensch gekoesterd, aan het hoofd te staan van een van die danszalen, die in dien tijd ook te Londen zoozeer in de mode waren en waar het goud hem zeker in stroomen zou blijven toevoeren.

Want al was mijnheer Brash schatrijk — hij dacht er niet aan, reeds te gaan rusten, daar dit geenszins overeenkwam met zijn levendigen aard en zijn behoefte om zich te bewegen.

Hij was ook nog jong, nauwelijks vijftig jaar en hij zou het nietsdoen niet kunnen verdragen.

Hij had dus snel een maatschappij gevormd, waarvan hij zelf directeur en grootste aandeelhouder werd en aan zijn voortvarendheid was het te danken geweest, dat reeds binnen het jaar het oude, vervallen gebouw, dat in de Devonshire Street stond had plaats gemaakt voor het pompeuse danspaleis waar gelegenheid zou zijn om te soupeeren en waarvan Brash het

middelpunt hoopte te maken van het nachtelijke leventje van vermaak der Londensche Jeunesse dorée! Groote advertenties en strooibiljetten hadden den volke het bericht van de opening medegedeeld en reeds van het oogenblik, dat de deuren werden geopend door den kolossalen portier, gedost in een fraaie roode, met goud overladen livrei, kwam het publiek toestroomen, dat voor een niet gering deel bleek te bestaan uit demi-mondaines.

De groote danszaal was niet de eenigste attractie van de Carlton Bar.

Brash kende zijn wereld, al was dit beroep voor hem geheel nieuw en hij had er voor gezorgd, dat de bezoekers zich konden vergasten aan de aanschouwing van eenige danseressen, wier kleeding zich tot het volstrekt onontbeerlijke bepaalde en welke hij onder de mooiste uitgezocht had, die er in geheel Londen maar te vinden waren.

Er waren ook een paar komieken en zoogenaamde levensliederen zangers en andere, die te samen een „Chat Noir” vormden.

De kleine zaal, waar deze vertooningen plaats vonden, bevond zich naast de groote danszaal en stond ermee in verbinding door twee groote deuren.

Maar dat was nog niet alles.

Brash had er op gerekend, dat er in zijn inrichting wellicht geblaseerde lieden zouden verschijnen, die zelve niet meer dansten, omdat zij er te oud of te zwak voor waren, er ook niet naar wilden kijken, omdat het hun verveelde, van „Intieme Kunst” niets wilden weten en alleen maar begeerig waren naar een goed bereide cocktail fizz.

Voor hen was gezorgd in de eigenlijke Bar, aan den anderen kant van de danszaal gelegen en waar de Mixer troonde achter zijn geweldige toonbank met zijn Sudder van zilver als teeken van zijn waardigheid onder het bereik van zijn hand en waarin hij met groote vaardigheid de verschillende American Drinks mengde.

Hij was een kunstenaar in zijn soort en Brash had hem voor duur geld uit New-York laten overkomen, waar men hem met leede oogen zag vertrekken in het wereldje, dat zich, ondanks alle verbodsbepalingen, nog sterken drank in allerlei vorm wist te verschaffen.

Voor de toonbank, met het als zilver glan-

zende zink stonden de hooge krukken en het vereischte eenige vaardigheid, daarop te klauteren en er op in evenwicht te blijven.

Maar nog meer snaren had mijnheer Brash op zijn viool!

Hij had zich geïnspireerd op het Parijsche voorbeeld en men kon in zijn inrichting in *Chambre séparée* soupeeren, in gezelschap van dames, die het nuttigen van den maaltijd in gezelschap van rijke heeren tot beroep hebben gekozen.

Hij had zich het bezit weten te verzekeren van een uitmuntenden kok, diën hij aan het Hotel de l'Esplanade had weten te ontroggelen en deze bijgestaan door een staf van helpers, zou er voor zorgen, dat de naam van de „Carlton Bar” als gastronomisch Paradijs spoedig wijden zijde bekend zou zijn.

Deze afzonderlijke vertrekjes bevonden zich op de eerste verdieping van het groote gebouw en waren rondom de danszaal gelegen, zoodat men, als men ze aan de voorzijde verliet, een blik kon slaan op de menigte daar beneden, wanneer men tot aan de vergulde leuning ging, welke de breede gaanderij afsloot, die in den vorm van een hoefijzer om de zaal liep en waarop de twintig deuren van de verschillende kabinetten uitkwamen.

Maar wanneer er soms lieden mochten zijn, die er volstrekt geen prijs op stelden, door de bezoekers daar beneden te worden gezien in gezelschap van een dame, konden zij een anderen weg volgen en de *chambre séparée* langs een atzonderlijken trap bereiken.

Wij zeiden reeds, dat mijnheer Brash zijn wereldje kende....

De twee heeren, waarvan zoeven sprake was, hadden hun overgoed in bewaring gegeven in de *vestiaire* en traden nu de danszaal binnen.

Zij waren beiden in rok.

De oudste stak bijna een hoofd boven zijn metgezel uit.

Hij had een regelmatig, scherp gesneden gelaat, waarin twee doordringende grijze oogen glansden.

Het zwarte haar begon aan de slapen een grijze tint te vertoonen.

De gelaatskleur van den man was bleek, zonder in het minst ziekelijk te zijn.

Van ontembare geestkracht en een onverzetlijken wil spraken de fraai gewelfde wenkbrauwen, de sterke kin, de traai geteekende mond en de

krachtige neus, terwijl de geheele houding van den man, de gemakkelijke wijze waarop hij zich bewoog, de manier waarop hij het hoofd droeg het bewijs leverden, dat hij een uitnemend sportman was en over groote lichaamskracht beschikte.

Zijn metgezel was een slanke jonge man en zijn groote blauwe oogen getuigden van levenslust en ondernemingsgeest.

Misschien zouden sommige vrienden van het tweetal wel wat verbaasd hebben opgezien, hen op die plaats te zien, want het was niet de gewoonte van Lord William Aberdeen om dergelijke gelegenheden te bezoeken en zeker niet in gezelschap van zijn particulieren secretaris Charles Brand.

Maar zijne Lordschap scheen dien avond bijzondere reden te hebben, om eens van zijn gewoonten af te wijken en wellicht had zijn nieuwsgierigheid hem hier heengedreven, evenals eenige andere heeren, diën men het kon aanzien, dat zij zich eigenlijk niet op hun plaats gevoelden in dezen tempel van het wufte vermaak.

De twee heeren stonden nu aan den ingang en keken onderzoekend rond, in de hoop, dat zij nog een plaatsje zouden kunnen bemachtigen.

Het leek evenwel of zij zouden moeten blijven staan.

Maar Brash, die goede oogen had, had de deftige bezoekers gezien en scheen goede klanten te ruiken.

Hij verliet haastig zijn uitkijkpost, kwam handenwrijvend op hen toe en zeide:

— Als de heeren nog een oogenblikje geduld willen hebben — er komt dadelijk een tafeltje leeg van bezoekers, die reeds betaald hebben en aanstonds gaan vertrekken. Ja, zij staan reeds op! Als de heeren mij even willen volgen?

Lord William en zijn secretaris namen het aanbod aan en volgden den directeur naar een tafeltje, dat juist ontruimd werd door een heer in gezelschap van twee tamelijk opzichtig gekleede dames.

Lord William knikte Brash toe met een korte hoofdbeweging en nam met zijn secretaris plaats.

En het was een voortreffelijk plekje, dicht bij het dansplankier, vanwaar zij de dansende paren goed zouden kunnen waarnemen.

Brash wenkte een kelner, wees op de beide heeren en trok zich toen met een diepe buiging terug.

Lord William en Brand bestelden iets en lieten toen hun blikken rond dwalen.

Na eenige oogenblikken vroeg de jonge man:

— Hoe vindt je het?

— Wel — het is te mooi voor een stoomcarroussel en niet mooi genoeg voor wat het moet voorstellen! Ik heb echter poffertjeskramen gezien, die het bij deze inrichting stellig moeten afleggen.

— Je bent niet spoedig tevreden, Edward! zeide Brand, lachend het hoofd schuddend. Ik vind het nogal smaakvol!

— Sommige dingen zijn dat ook, op zichzelf beschouwd, maar zij hooren alleen niet bij elkander. Er is ook naar mijn smaak te veel verguldsel. Het is alles zoo bombastisch en parvenu-achtig!

— Maar wat zeg je van het publiek?

— Het publiek is zooals ik verwachtte. Veel rijke leegloopers, veel geblaseerde viveurs en veel nachtvinders. De dames zijn niet veel zaaks — en een groot deel van de heeren is niet veel beter. Toch geloof ik, dat ik hier alweder een vruchtbaar terrein heb gevonden, dat wel waard is, eens te worden ontgonnen.

— Heb je al kennissen gezien?

— Tot dusverre nog niet! Ik denk dat men eerst de kat eens uit den boom wil zien en afwachten, wat het met deze inrichting zal worden! Maar dat hier waarlijk deftige lieden zullen verschijnen — dat betwijfel ik voorloopig.

Lord William keek nogmaals langzaam rond, totdat zijn blikken gevestigd bleven op een schoone, rijzige vrouw, die juist voorbij danste in de armen van een heer van onzekeren leeftijd, gekleed in een zeer gewaagd avondcostuum en die ook hem een oogenblik had aangekeken.

Hij volgde de vrouw met den blik, tot hij haar niet meer kon onderscheiden te midden van de overige dansers.

Een oogenblik later echter keerde zij weder terug en nogmaals kruisten zich hun blikken.

Zij was nauwelijks voor de tweede maal voorbij gegaan, toen de dans eindigde, en de cavalier van de mooie vrouw haar naar haar plaats bracht.

Deze bleek zich op een meter of vijf te bevinden van het tafeltje waaraan Lord Aberdeen en zijn secretaris hadden plaats genomen.

De vrouw zat nu met den rug naar Lord Aberdeen toegekeerd en praatte op zachten toon

met haar metgezel, die zich met een fijn zakdoekje het gelaat bette.

— Naar wie kijk je toch zoo? vroeg Brand nieuwsgierig. Ik heb al tweemaal iets tegen je gezegd zonder dat je het hoorde.

— Dan moet je mij verontschuldigen, mijn waarde! Mijn aandacht was ergens anders, bij die vrouw, in haar vuurroode, sterk gedecolteerde avondjapon, die met den rug naar mij toezit, net doet of ze mij niet ziet, maar mij nu en dan in den spiegel tegenover haar scherp opneemt.

— Die vrouw met dat wasbleeke gelaat en dat glanzende zwarte haar?

— Juist!

— Kennen jullie elkaar dan?

— Oppervlakkig! Zij heeft mij eens overhoop willen steken, een paar jaar geleden.

— Lieve Hemel en dat zeg je zoo bedaard? fluisterde Brand op verschrikten toon. Hoe komt het dat ik het niet weet?

— Je weet het drommels goed, beste Charly! Je bent er wel niet bij geweest, toen het geschiedde, maar ik heb het je met enkele woorden verteld! Je hebt de vrouw toen ook gezien — alleen was zij toen rosblond, want zij had haar haar geschilderd.

— Wat? Zou die vrouw....?

— Ja, het is Irene Malkowska, de mooie Poolsche!

— En — geloof je dat ze je herkend heeft?

— Ik weet het niet, maar ik weet wel dat ze mij voortdurend aankijkt, als iemand, die in zijn geheugen rondzoekt en ieder oogenblik kan vinden!

— Maar dat is zeer onaangenaam! vervolgde Brand verschrikt. Wij moesten maar liever heengaan.

— Waarom?

— Wat een vraag! Natuurlijk omdat het voor ons beiden noodlottig zou kunnen worden, als die vrouw eens ging uitroepen in deze volle zaal hoe je werkelijke naam luidt.

Brand had dit laatste zoo zacht gezegd, dat Lord William moeite had hem te verstaan.

Hij haalde de schouders op en zeide:

— Zij zal wel verstandiger zijn! Zij zou mij ongetwijfeld een onaangename tien minuten bezorgen, maar ik zou haar voor eenige jaren, misschien wel voor tien, in de gevangenis kunnen

helpen, als ik de politie weer op haar spoor bracht.

— Maar die vrouw moet nog altijd met een felle haat jegens je bezield zijn! Zij had je lief gekregen, Edward en jij hebt haar van je geworpen, dat heeft zij je nooit vergeven! Die vrouw levert een voortdurend gevaar voor je op! Vanwaar is zij in 's hemelsnaam zoo plotseling komen opdagen?

— Voor zoover ik weet, vluchtte zij een paar jaar geleden naar Frankrijk, nadat de politie hier, op mijn aanwijzingen het leven zoo zuur had gemaakt aan de Bende der Raven, waartoe zij en haar minnaar, Luigi Corsari behoorden! Zij schijnt nu van oordeel te zijn dat de lucht weer zuiver is en dat zij het er wel op kon wagen naar Londen terug te keeren.

— Maar meldt dan toch dadelijk aan de politie dat het gevaarlijke canaille weer hier is! vervolgde Charly op zachten toon. Kijk eens hoe ze je in den spiegel opneemt. Zij schijnt volstrekt niet meer op haar cavalier te letten, die zich vruchteloos afmat om haar aandacht te trekken.

— Ik denk er geen seconde aan, Charly! Zij is een vrouw, het is niet naar mijn smaak, om haar dadelijk te verraden! Zij heeft misschien volstrekt niets kwaads tegen mij in den zin en vroeg of laat zal zij toch wel in haar verderf loopen, ook zonder mijn toedoen!

— Daar zou ik maar niet al te stellig op rekenen! hernam de jonge man. Ik herinner mij nog maar al te goed hoe die Irene Malkowska altijd is opgetreden en hoe zij zich voortdurend heeft weten te onttrekken aan de nasporingen van de politie.

Lord Aberdeen gaf geen antwoord, maar hij wendde zijn blik niet van de mooie vrouw af, die daar op eenigen afstand aan een tafeltje zat en zich in het geheel niet meer met hem scheen te bemoeien.

Maar daar klonken reeds weder opnieuw de eigenaardige, woeste tonen van een Jazz, de pauken daverden en de mooie vrouw stond haastig op en ging weder naar de dansruimte, door haar cavalier gevolgd, die moeite had haar bij te houden.

Charly Brand keek haar een oogenblik na, tot zij uit het oog verdween en zeide toen op dringenden toon:

— Laten wij heengaan, Edward, de oogen van die vrouw voorspellen mij weinig goeds. Het zou noodlottig zijn, als jij juist in deze dagen met haar zoudt moeten strijden! Bedenk, dat je al je aandacht thans moet bepalen tot de gevaarlijke onderneming, welke je op touw hebt gezet.

— Misschien heb je wel gelijk, mijn waarde! Maar ik neem de vlucht niet voor haar, meen dat niet! Wij weten zeer goed wat wij aan elkander hebben en zij zal mij niet zoo spoedig verraden, wees daar maar niet bang voor!

Lord Aberdeen riep den kellner, betaalde den man en stond op, terwijl Brand zijn voorbeeld volgde.

Toen zij weder op straat stonden, begon Brand weder:

— Het is mij volkomen raadselachtig, hoe het mogelijk is, dat die vrouw je heeft herkend. Zij heeft je toch nooit onder het mom van Lord Aberdeen gezien?

— Het is volstrekt niet zeker, dat zij mij herkend heeft, Charly, al is de waarschijnlijkheid zeer groot.

— Maar ze kan je toch nooit als Lord Aberdeen gezien hebben! Je was toen toch altijd vermomd!

— Ik vrees echter, dat een vermomming voor een vrouw als zij, geen al te groote waarde heeft! hernam Lord Aberdeen, terwijl hij zachtjes het hoofd schudde. Zij heeft John Raffles van al te dichtbij gezien, onder tal van omstandigheden, in verschillende vermommingen en haar gevoelens jegens mij waren van een anderen aard dan die van de millioenen, die mij slechts zeer oppervlakkig hebben kunnen waarnemen. Zij is vele dagen achtereen in mijn onmiddellijke nabijheid geweest, wetende wie ik was.

— Dat maakt er de zaak niet aangenamer op! hernam Brand verschrikt. Stel je eens voor, dat zij er achter kwam, dat John Raffles en Lord Aberdeen een en dezelfde persoon waren!

— Dat zou inderdaad noodlottig zijn, Charly, want de naam en de titel van dien edelen Lord hebben mij jaren lang voortreffelijk beschermd! Geen seconde is de politie op het denkbeeld gekomen, dat John Raffles identiek kon zijn met den eenigszins zonderlingen filantroop en ik geloof, dat mijnheer Phileas Baxter nog eerder overtuigd zou zijn, dat hij zelf de

Gentleman-Inbreker was, dan dat zijn medelid van de Windsor-Club, Lord Aberdeen, de langgezochte Grootte Onbekende zou wezen.

— Laten wij dan maar beginnen met ons snel uit de voeten te maken! drong Brand aan, terwijl hij Raffles bij den arm greep.

Deze wierp nog een blik achter zich, om zich te overtuigen, dat de vrouw hem niet volgde en zeide toen:

— Je hebt misschien wel gelijk, het is misschien niet zeer dapper, maar de voorzichtigheid kan soms een andere vorm van moed zijn! Zij

is er zelfs het beste deel van, zooals een beroemd veldheer heeft gezegd. Kom mee!

Brand floot schel eenmaal op de vingers en nadat zij even hadden moeten wachten kwam er een huurauto aanrijden.

Raffles stond een oogenblik in beraad en zeide toen op tamelijk zachten toon tot den chauffeur:

— Rijdt ons maar naar het begin van de Victoria Street en houdt daar stil.

De chauffeur kwam aan zijn pet, Raffles en Brand stapten in, het portier klapte dicht en de huurauto zette zich in beweging.

De goedkoopste en beste is
Cigaret J. v. K.

Hoofdstuk II.

De tunnel.

Na een rit van ongeveer een half uur, stond de auto stil aan het begin van de Victoria Street.

De beide onafscheidelijke vrienden, die gedurende den rit niet veel gesproken hadden, stapten uit en Raffles betaalde den chauffeur en zond den man weg.

Een oogenblik bleven zij stilstaan om te zien of zij niet gevolgd waren en toen liepen zij haastig de straat verder in.

Er bevonden zich om dezen tijd slechts weinig voorbijgangers in de straat en Raffles zag volstrekt niets, wat hem argwaan inboezemde.

En toch, als hij eenige seconden langer op dezelfde plek was gebleven, zou hij misschien iets hebben opgemerkt, dat hem te denken had gegeven en dat hem zeer veel moeilijkheden zou hebben bespaard, terwijl het zou dreigen, voorgoed een einde te maken aan zijn avontuurlijke loopbaan.

En toch was het niet iets, wat men kon zien, noch kon hooren.

Het was de lucht van creosoot, nauwelijks merkbaar — en toch voldoende sterk voor... een goeden speurhond...

Raffles en Charly hadden zich dus afgewend,

nadat zij de auto hadden zien terugrijden en zetten haastig hun weg voort.

Op ongeveer honderd passen afstand verder sloegen zij een smalle zijstraat in, aan een zijde begrensd door een schutting, waarin zich een smalle deur bevond.

Deze straat was volkomen verlaten en Raffles kon de deur ontsluiten en met Brand binnentreden, zonder dat iemand het bemerkte.

De twee mannen bevonden zich thans in een volkomen duister tuin, die behoorde bij een smal, tamelijk hoog huis, waarvan alleen de bovenste verdieping bewoond scheen te zijn, daar de ramen een flauw lichtschijnsel doorlieten.

Zij liepen dezen tuin haastig door, waarbij zij moesten vertrouwen op hun volkomen bekendheid met de plaatselijke gesteldheid, daar men hier letterlijk geen hand voor zijn oogen kon zien en kwamen zoo aan de achterzijde van het huis.

Zonder dat Brand goed kon zien wat er eigenlijk geschiedde ging de deur open.

Niet het minste geraas — geen krassen van den sleutel in het slot, geen gepiep van scharnieren — volstrekt niets.

Het was alsof de Gentleman-Inbreker een

tooverformule had uitgesproken en alsof de deur door geesteshanden was geopend.

Even zacht ging de deur weer dicht en nu liet Raffles zijn zaklantaarn ontbranden, die hij steeds bij zich droeg.

Het schijnsel verlichtte een smallen gang, die zeker, evenals het geheele huis, van zeer ouden datum was. De vloer was hier met groote vierkante tegels geplaveid, beurtelings wit en blauw.

Raffles stond een oogenblik stil.

Zijn gelaat had een ernstige uitdrukking.

Hij streek zich langzaam met de hand over het voorhoofd en zeide eindelijk op zachten toon :

— Hoe vreemd, dat het zien van die vrouw mij in een toestand heeft gebracht, zooals ik tot dusverre niet kende. Ik geloof dat ik gedurende mijn avontuurlijk leven getoond heb, niet bevreesd te zijn — en het is dan ook geen angst die mij zoo eigenaardig ontroert. Het is als een voorgevoel, dat mij zegt, dat mijn groote macht teneinde loopt.

Brand liet een zacht lachje hooren en zeide :

— Dwaasheid, Raffles, wij zijn hier immers volkomen veilig, over vijf minuten zullen wij in je huis in de Regent Street zijn en het is volkomen ondenkbaar, dat die vrouw ons heeft kunnen volgen.

— Zij kan medeplichtigen hebben gehad, die bij haar waren! hernam Raffles op somberen toon. O, versta mij goed — niet voor mijzelf zou het mij leed doen, als er een eind kwam aan dit leven vol gevaren, het leven dat mij buiten de wet plaatst en dat mij voortjaagt over de aarde alsof ik de Wandelende Jood ware! Neen, voor mijn armen, voor de onderdrukten, de geplaagden, de gebrekkigen zou ik lijden, als ik thans gevat zou worden — of misschien gedood op het hoogtepunt van mijn bestaan!

— Maar Raffles, vanwaar plotseling die sombere gedachten? vroeg Brand, terwijl hij zijn hand op den arm van zijn onafscheidlijken metgezel legde en hem onderzoekend aankeek. Zoo heb ik je nog zelden gezien! Geloof je dan niet dat we volkomen veilig zijn hier?

— Hoe zouden wij hier ooit veilig kunnen zijn, nu dit huis reeds een half jaar verdacht moet zijn bij de politie, als gevolg van een van mijn avonturen, waarin een kleine onvoorzichtigheid voldoende was, om de speurhonden van Scotland Yard hierheen te voeren.

— Maar Edward men heeft het huis onderzocht van zolder tot kelder, men heeft alle bewoners van de bovenste verdieping zorgvuldig ondervraagd en men heeft niets verdachts kunnen ontdekken en het minst van alles den ingang van den tunnel, omdat men dien onderaardschen gang in het geheel niet op deze plek vermoedde! En vergeet je dan dat je nog herhaaldelijk na dien tijd van het huis hebt gebruik gemaakt om je te verschuilen?

— Ik vergeet niets, mijn waarde! Maar evenmin verlies ik uit het oog dat een toeval misschien wel voldoende is om eindelijk mijn geheim te doen ontdekken. Ik heb de gangen van Scotland Yard in den laatsten tijd zorgvuldig nagegaan en ik weet dat de politie dit huis nog altijd op geregelde tijden laat bespionneeren.

— Maar niemand weet dat het drie ingangen heeft!

— Twee kent men er, het is mogelijk dat de derde ook niet lang onbekend blijft — en dan vaarwel mijn kostbaar incognito als Lord William Aberdeen, vaarwel mijn betrekkelijke rust en veiligheid!

— Je bent verbazend zwaartillend en het verwondert mij dat ik het juist moet zijn, die je daarop opmerkzaam moet maken! zeide Brand hoofdschuddend, ik, die steeds van je te hooren kreeg, dat ik te weinig optimist was, dat ik de zaken te donker inzag! Je hebt die vrouw nu teruggezien, wat verder, morgen ochtend zal ik een briefje naar Scotland Yard zenden en 's middags kan zij gearresteerd zijn. Ten overvloede is het volstrekt niet zeker of ze je wel herkend heeft.

— Dat is even zeker, Charly, alsdat ik thans gevoel, om mijn bestaan te strijden! hernam Raffles met gefronste wenkbrauwen. Dergelijke dingen kan men echter moeilijk beredeneeren. Ik zag het aan haar oogen en de trekken om haar mond, aan de zenuwachtige rilling, die haar van het hoofd tot de voeten doorliep. Maar kom, nu genoeg gepraat, laten wij huiswaarts gaan! Maar nu wij hier zijn, wil ik even onderzoeken, of alles daar boven in orde is.

De twee mannen gingen verder, beklommen een smalle, eikenhouten wenteltrap en gingen op de eerste verdieping een eenvoudig gemeubeld vertrek binnen, hetwelk slechts een venster had, dat op den tuin uitzag.

Raffles sloot met de grootste behoedzaamheid

het zware gordijn, zoodat geen enkel lichtstraaltje naar buiten zou kunnen doordringen en ontstak toen het elektrische licht.

Hij trok een stoel voor den schoorsteenmantel, ging erop staan en zijn vingers gleden tastend langs de krullen in den hoek van een zwaren, vergulden spiegel.

Bijna aanstonds rees deze spiegel de hoogte in en maakte een smalle opening vrij, die toegang bleek te geven tot een zeer groote kast, eigenlijk een soort verborgen vertrekje, waar, langs de wanden een zeer groot aantal kleederen, uniformen en livreeën hingen, terwijl op planken daarboven een menigte kartonnen dozen stonden, allen van een opschrift voorzien.

Raffles stapte van den stoel op den schoorsteenmantel en kon zoo het geheime vertrekje binnengaan.

Het had deuren noch vensters en de eenige ingang was door den schoorsteen. Aan den voorkant van het vertrekje, achter de opening, zag men de kachelpijp, die in de zoldering verdween.

Raffles keek om zich heen, midden in de geheime kamer staande en even gleden zijn vingers langs een fraaie uniform van Kapitein der bereden Lijfgarde en half luid mompelde hij:

— In deze uniform drong ik door tot het paleis van Buckingham en ik bestal er, als het ware onder de oogen der Koninklijke Familie, een mallotige oude gravin, die ondanks haar leelijkheid en haar jaren behangen was met een kapitaal aan diamanten en zelden had ik van een diefstal minder spijt. Dit is de uniform van Kapitein der Zee, waarin ik de Duitsche spionnen bestreed. Dit lompenpak droeg ik tijdens het avontuur met den Griekschen bankier te Parijs. En hier — hier is het eenvoudige, goedkope sportpak, dat mij diende tijdens het geval met den kampioen bokser van Engeland, herinner je het nog, Charly?

— Zou ik het vergeten zijn? riep Charly verwijtend uit. Het was zeker een van de spannendste en zonderlingste avonturen, die je ooit beleefd hebt. Maar mijn hemel, je spreekt alsof dat alles reeds tot het verleden behoort en zich nooit meer zal herhalen.

— Dat kan niemand zeggen, Charly, dat hangt van het noodlot af! hernam Raffles ernstig.

Hij ging langzaam het vertrekje rond, opende hier en daar een kartonnen doos met pruiken,

overtuigde zich dat de geheele voorraad in de beste orde was, stapte weder op een stoel en liet het mechaniek werken, waardoor de zware spiegel langzaam weer omlaag ging en de smalle opening volkomen afsloot.

Toen zeide hij op korten toon:

— Laten wij gaan!

Na het licht te hebben uitgedraaid, verlieten de twee vrienden het vertrek weder en daalden de trap af, tot zij de smalle gang bereikten.

Hier bleef Raffles weer een oogenblik staan en liep toen onhoorbaar naar de voordeur van het huis, die zich aan het andere einde van de gang bevond.

Hij had zijn lantaarn weder gedoofd en keek aandachtig naar buiten door het smalle ruitje, dat zich hoog boven in den tunnel bevond.

Brand had hem hoofdschuddend nagezien en mompelde zachtjes voor zich heen:

— Wat kan hem toch bezielen? Zoo heb ik hem nog nooit gezien! Hij doet alsof wij hier ieder oogenblik een overval te duchten hebben!

Reeds keerde Raffles weder terug, na het kleine luikje in de voordeur weer gesloten te hebben, zoodat geen licht naar buiten kon doordringen.

Dicht bij de trap knielde hij neder en tastte onder den vooruitstekenden rand van de eerste trede, tot hij een kleine verhevenheid gevonden had, waarop hij drukte.

Onmiddellijk schoof, met een nauwelijks merkbaar gerucht, een gedeelte terzijde van den met eikenhout beschoten zijwand van de gang.

Er werd een opening zichtbaar en het begin van een steile, steenen trap.

Charly daalde het eerst af en Raffles volgde hem, na de geheime schuifdeur weder te hebben dichtgemaakt.

De trap was veertien treden hoog en eindigde in een kelder, in het midden waarvan zich in den vloer een houten luik bevond, zoo zwaar, dat de beide mannen moeite genoeg hadden, het op te tillen.

Een tamelijk breede houten trap voerde vandaar naar een tweeden kelder, grooter dan de eerste.

De twee mannen daalden tegelijk door de opening af, het zware luik met hun ruggen steunend en lieten het op deze wijze behoedzaam en zonder leven te maken, weder in de opening terugzakken.

In dezen kelder stonden eenige ledige vaten en kisten en allerhande rommel, zooals men ze menigmaal in dergelijke onderaardsche ruimten vindt.

De vloer bestond uit kleine vierkante, roode tegels.

Raffles ging dadelijk naar een hoek van den kelder, bij den linkschen wand en telde snel de tegels, tot hij bij den dertienden stil hield. Hij had zijn zakmes uit zijn zak gehaald, stak dat tusschen de reet en lichtte zonder moeite den tegel op, waaronder een houten drukknop zichtbaar werd.

Raffles drukte den knop omlaag en legde dadelijk den tegel weder in de opening.

Met een dof, eenigszins knarsend geluid, week een gedeelte van den muur, dicht bij den hoek en die uit gewone metselsteenen was opgetrokken en bij het licht van de beide zaklantaarns werd het begin zichtbaar van een tunnel.

Het lichtschijnsel speelde op een eigenaardig voorwerp, dat aan het begin van den tunnel stond en waarvan de metalen deelen flitsten.

Het was een wagentje op slechts twee wielen, die op een enkele spoorstaaf liepen en hetwelk in evenwicht werd gehouden door middel van een giroscoop, dat wil zeggen, een zware stalen schijf, die met zeer groote snelheid om een verticale spil draaide en juist werkte als de drijftollen van onze jongens, die overeind blijven door den invloed van de middelpunt vliedende kracht.

Deze zware schijf begon te werken zoodra de electromotor van het wagentje in werking werd gebracht.

Raffles was op de opening toegetroden, terwijl hij zeide:

— Wij zullen eens zien, of alles in orde is en of onze brave Henderson wel op zijn post is.

Binnen in den tunnel draaide hij een schakelaar om en aanstonds begonnen daar binnen aan de zoldering de electriche lichtjes te gloeien, een eindelooze rij, die thans lieten zien, dat de ondergrondse gang recht was als een kaars en zich zeer ver onder den grond moest uitstrekken.

Raffles drukte een kleinen koperen hefboom neer, trad op het wagentje toe, bracht den electromotor op gang en aanstonds vertrok het zon-

derlinge voertuig met groote snelheid, terwijl de giroscoop snorde als een bromtol.

In een oogwenk was het uit het gezicht verdwenen.

Ongeveer vijf minuten verliepen.

Toen klonk er, in het begin van de tunnel, een electriche schel, die zachtjes haar zilveren geluid liet hooren.

Raffles keek Charly glimlachend aan en zeide:

— Dat is althans een groote geruststelling! De aankomst van het wagentje heeft Henderson doen ontwaken en hij heeft dadelijk het sein gegeven om te weten wat er aan de hand is.

Hij was op het telefoontoestel toegetroden, dat dicht bij de geheime opening in den muur hing, nam het toestel van den haak en zeide:

— Wij zijn hier, Henderson! Zendt het wagentje maar weer terug, wat ik je verzoeken mag! Je wilt het wachtwoord weten! Braaf zoo! Hier is het — „Pecunia non olet”. In orde? Spoedig dan — wij komen aanstonds.

Hij hing het toestel weder op en reeds een paar minuten later klonk een eigenaardig zoevend gerucht uit de tunnel, dat spoedig sterker werd en daar kwam het wagentje weder aan-
suizen.

Maar bij het einde van de tunnel kwamen de remmen automatisch in werking en op dezelfde plek waar het zooeven gestaan had kwam het vreemde voertuig weder tot rust.

Raffles had de geheime deur in den muur weder gesloten en nu namen beiden in het wagentje plaats, dat er eenigszins uitzag als de zijspanwagen van een motorrijwieltje en waarin een ruimte was vrijgelaten, groot genoeg om er een derde persoon in te vervoeren, of anders goederen van iederen aard,

Degenen die van het voertuig gebruik maakten, namen achter elkander plaats op een zadel, en wanneer er zich onverhoeds een of andere panne mocht voordoen, konden zij het voertuig toch naar het eindpunt brengen door middel van gewone trappers, zooals men die aan ieder rijwiel vindt.

Raffles doofde het licht, nam op het voorste zadel plaats, liet den schijnwerper ontgloeien, die zich voor aan het wagentje bevond en bracht de electromotor op gang.

Met een verbazende vaart, die meer dan negentig kilometer per uur bedroeg, vloog het

voertuig over de enkele spoorstaaf, gedurende een tijdsverloop van omstreeks drie minuten.

Het remde uit eigen beweging zijn vaart en hield tenslotte weder stil aan het einde van den tunnel, die over de geheele lengte volkomen recht was, vlak bij den ingang van een zeer ruimen kelder, geheel uit gewapend beton opgetrokken en die grensde aan het geheime laboratorium, dat zich bevond onder het tuinhuis, behoorende bij het kleine heerenhuis, hetwelk

Raffles sedert eenige jaren onder het mom van Lord William Aberdeen in de Regentstreet bewoonde.

De twee vrienden stegen af, beklommen haastig de geheime trap, bereikten het tuinhuis — en vonden aan de deur Henderson, den chauffeur, een kerel als een boom en die pas gerustgesteld was, toen hij Raffles en Brand in levenden lijve voor zich had.

Hoofdstuk III.

Gevaar!

De vrouw, die Raffles gezien had in de Carlton Bar, was inderdaad Irene Malkowska, een internationale misdadigster, die eenige jaren te voren uit Londen had moeten vluchten, maar wie de grond te Boekarest, waar zij het laatst vertoefd had, thans ook wat te warm onder de voeten was geworden.

Maar wat Raffles niet wist, dat was, dat Irene reeds bijna drie weken in de Engelsche hoofdstad vertoefde en reeds weder haar vroegere connecties had aangeknoopt met de bende der Raven.

Vrees voor de politie scheen zij voorloopig niet te koesteren.

Zij had heur haar zoo kort mogelijk laten afknippen en deed volstrekt geen moeite zich te verschuilen.

Pas later zal de reden blijken van dit schaamteloze gedrag en van de werkeloosheid van de politie ten haren opzichte.

En ook zij had Raffles herkend, na slechts zeer korten tijd te hebben gearzeld.

Eenige jaren geleden was zij met den Grooten Onbekende voor het eerst in aanraking gekomen — en zij had een vurige hartstocht voor hem opgevat.

Maar de liefde van de hartstochtelijke vrouw veranderde spoedig in fellen haat, toen Raffles haar koeltjes van zich wees en zelfs zijn leven niet scheen te willen koopen met een liefkozing.

Het was in den tijd, toen de strijd tusschen de politie van Londen en de bende der Raven, een der gevaarlijkste van de hoofdstad, zijn

hoogtepunt bereikt had en John Raffles was de man geweest, die er het meest toe had bijgedragen, dat deze misdadigersbende bijna geheel werd uitgeroeid.

Niet geheel en al evenwel, want op het oogenblik, dat Irene Malkowska weder ten tooneele verscheen, had zich een nieuwe kern gevormd, en reeds kwamen zich telkens meer leden aanmelden — naarmate de gestraften uit de gevangenis ontslagen werden.

De schoone vrouw was volstrekt niet verschrikt toen zij Raffles terugzag.

Zij wist zeer goed, dat zij voorloopig niets van hem te duchten zou hebben.

Het eenige gevoel dat haar beheerschte, was wraakzucht — en niet alleen wilde zij haar teleurgestelde liefde wreken, maar ook het lot van zoovele van haar metgezellen, die door toedoen van den Grooten Onbekende met de gevangenis hadden kennis gemaakt.

Eenige jaren geleden was Raffles in de macht van de bende der Raven geweest.

Hij had toen weten te ontkomen op een wijze, die voor de schoone misdadigster nog altijd een raadsel was — en reeds toen had zij een duren eed gedaan, dat zij zich zou wreken op den man, die het gewaagd had, haar liefde te versmaden.

Irene zag Raffles weggaan — en onmiddellijk nam zij haar maatregelen.

Zij wenkte snel den kellner, die Raffles bediend had en fluisterde hem toe:

— Laet die twee heeren volgen, die zoeven zijn weggegaan, Jim! En geen ezelachtigheden,

versta je! Het is een zaak van het grootste belang. Waarschuw vlug „Brandy Soda” — hij staat bij de deur! Rep je! Kom mij hier den uitslag zeggen!

Vlug als een haas verdween de kellner — en langs een hem bekende omweg bereikte hij eerder de deur dan Raffles en Charly.

Hij trad op een haveloos gekleeden kerel toe en nam hem terzijde.

— Een boodschap van Irene, Brandy Soda! fluisterde hij haastig. Aanstonds komen er twee heeren naar buiten — een lange, met grijze oogen, en een kleinere, met dikblond haar. Zij dragen allebei capes, met roode zijde gevoerd. Irene wil tot iederen prijs weten, waar zij blijven.

Brandy Soda knikte en bromde:

— Het zal gebeuren!

Snel trad de kellner terug, want reeds kwamen Raffles en Brand de trap af en hij wilde niet gezien worden.

De beide mannen moesten op het trottoir even wachten, voor zij een huurauto hadden kunnen krijgen.

En nauwelijks waren zij ingestapt, of de havelooze man haalde een klein fleschje uit zijn zak, ontkurkte het en wierp een gulp van den donkerbruinen inhoud tegen een der achterwielen van de auto. Het was creosoot.

De auto reed weg en Brandy Soda zag haar grijnzend verdwijnen.

Toen mompelde hij voor zich heen:

— Haast je maar niet zoo — al rijdt je nog zoo hard, je zult mij nu niet meer ontkomen!

Hij sloeg zijn overjas open — en uit een zeer wijden binnenzak diepte hij een zeer klein hondje op.

Het was wat kenners een mormeltje zouden noemen — een hond zonder eenig ras, die overeenkomst vertoonde met een ruigharig pinchertje, een hazewind en een takshond.

Om de waarheid te zeggen was het een buitengewoon leelijk dier, niet veel grooter dan een groote rat, maar blijkbaar buitengewoon schrander.

Brandy Soda liet den hond slechts even aan het fleschje met creosoot ruiken en zette toen het dier, dat zich proestend had afgewend, met een kort bevel op den grond.

— Als hij die scherpe lucht niet tot het einde blijft volgen, al was het naar den duivel, dan wil ik geen druppel meer drinken! bromde Brandy

Soda voor zich heen. Maar het kan een langdurige karwei worden!

De hond had den leelijken kop naar den grond gebogen en volgde zonder een oogenblik te aarzelen, het creosootspoor.

Langzamerhand verzwakte de lucht een weinig, doordat het voortdurend met de lucht in aanraking is geweest, maar zoo scherp is deze teerlucht, dat zelfs een middelmatige speurhond ze vele honderden mijlen ver kan volgen — en zoover behoefde Tip — zoo was de naam van het mormeltje — niet te gaan.

Maar toch moest Brandy Soda ruim vijf kwartier loopen, voor de hond eindelijk op een punt was gekomen, waar hij blijkbaar besluiteloos rondliep, om vervolgens rechtsomkeert te maken.

Brandy Soda begreep dus, dat hij op het punt was aangekomen, waar de beide personen die hij moest volgen waren uitgestapt.

Hij liep naar de eerstvolgende straat toe en las daar den naam van de straat.

— De Victoria Street? bromde hij nadenkend voor zich heen. Wat drommel, wacht eens even, daar moet het huis zijn van dien duivelschen Raffles! Zou hij het geweest zijn, dien Irene mij liet volgen? Maar dan had ze toch veel beter gedaan, als ze mij had opgedragen hem dadelijk een mes tusschen de ribben te steken.

Hij nam ook den naam van de zijstraat open mompelde toen:

— Ik zal haar maar telefoneeren, dan behoeft zij geen tijd te verliezen.

Hij trad een apotheek binnen, kocht een kleinigheid en verzocht even te mogen telefoneeren.

Een paar seconden later was de kellner van de Carlton Bar aan het toestel en weinige oogenblikken later wist Irene Malkowska wat zij weten wilde.

De jonge vrouw had gedurende al dien tijd het nieuwe nachtlokaal niet verlaten. Zij bleef daar wachten met het geduld van een kat, die op wacht is voor een muizenhol.

Toen de kellner terugkeerde met zijn boodschap trilde haar hand slechts even, die het gouden cigarettenpijpje vasthield en haar zwarte oogen fonkelden. Maar anders verried niets haar aandoening.

Zij was op dat oogenblik geheel alleen.

Op zachten toon zeide zij tot den kellner:

— Het is goed, Jim! Brandy Soda heeft zijn

best gedaan! Er is nu geen sprake meer van een vergissing! Als die man in de Victoria Street uit de auto is gestapt op honderd passen afstand van het huis waarop de politie nog altijd toezicht houdt, dan was het John Raffles en niemand anders. Ik wist ook wel dat ik mij onmogelijk kon vergissen. Maar nu niet langer gepraat, er moet gehandeld worden.

— Mag ik weten wat je van plan bent te doen, Irene?

— En dat vraag jij, die op de hoogte kunt zijn van hetgeen vroeger is voorgevallen? Wat zou ik anders doen, dan hem vangen en mij dan op hem te wreken? Hij kent mij nog niet, hij zal wel weten, wat het beteekent, als men een vrouw als ik ben vernedert en beledigt!

— Neem mij niet kwalijk, Irene, maar je hebt hem nog niet! zeide de kellner hoofdschuddend. Je verbeeldt je toch niet dat je hem nog in dat huis zult vinden?

— Als hij er niet is, dan zal ik het onderzoeken, vannacht en als het moet dagen en weken achtereen, totdat ik den uitweg uit zijn hol heb gevonden, of de geheime schuilplaats, waar hij zich dan ergens verborgen houdt. Maar ik hoop dat wij hem kunnen overvallen en dat wij hem daarginds nog zullen aantreffen. Bel Delmont even op en zeg hem dat hij mij wacht met een snelle auto aan den ingang van deze bar, met drie of vier vertrouwden en vooral sterke mannen. Aan zuigelingen hebben wij niets, waar het een man als Raffles betreft.

Op dit oogenblik werd de kellner door een der bezoekers gewenkt en hij moest zich verwijderen.

Irene was langzaam opgestaan en sloeg haar prachtige zijden cape om. Zij verliet de bar, nagezien door de bewonderende blikken van een groot aantal heeren, op wier gelaat zich misschien wel een andere aandoening zou hebben afge- teekend, indien zij geweten hadden wie deze vrouw was.

Zij vertoefde nog even in de cabaretzaal en toen zij eindelijk de bar verliet, kwam daar juist een groote auto aanrijden, een gesloten wagen, waarin vijf mannen zaten en die stilhield voor het nieuwe gebouw.

Het portier werd van binnen geopend en een donker mannenhoofd kwam even naar buiten steken en keek rond.

Irene trad haastig op de auto toe en zeide op zachten toon tot den man die het portier geopend had:

— Goed dat je er bent, Delmont! Ik geloof dat het voor mij een goede nacht wordt!

— Wat is er eigenlijk aan de hand?

— Wel, niets anders dan dat ik het spoor van Raffles terug heb gevonden. Hij moet op dit oogenblik in zijn huis in de Victoria Street zijn en zonder eenig gevaar te duchten.

De zwarte oogen van den man kregen een boosaardige, wraakgierige uitdrukking en grijns- lachend zeide hij:

— Als dat waar is, Irene, dan heb je je terug- keer in ons midden op een schitterende wijze ingeleid! John Raffles zal het ons wel nimmer meer lastig kunnen maken! Maar waarom zouden wij niet aanstonds de politie waarschuwen en haar dit werkje overlaten?

De vrouw boog zich nog een weinig verder voorover en haar bleek gelaat had een waarlijk duivelsche uitdrukking, toen zij fluisterde:

— De politie? En ik dan? Geloof je dat het mij voldoende zou zijn, hem in de gevangenis te weten? Ha, ha, ha — dan ken je mij nog niet! Ik wil zijn bloed zien — ik wil er voor goed een einde aan maken! O, hoe snak ik er naar, dien man te zien beven, die mij hooghartig van zich heeft gestooten! Die mij met minach- ting bejegende! Meer nog — hij heeft mijn vrienden gedood of aan den beul overgeleverd. — Hij moet sterven!

— Nog altijd hetzelfde katje van vroeger! zeide Delmont grinnikend. Nu, als wij hem kun- nen krijgen — dan kun jij verder met hem doen wat je wilt, maar alleen op deze voorwaarde, dat het ons geen last berokkent! Ik zelf zou ook liever zien, dat Raffles voorgoed van het wereldtooneel verdween, maar niet ten koste van de veiligheid der bende, aan welker hoofd ik sta.

— Maak je maar niet bezorgd — ik zal wel zorgen dat alles stil en zonder opzien te baren, in zijn werk gaat! hernam Irene. Je hebt toch hoop ik, alles bij je wat noodig is om binnen te dringen?

— Dat spreekt vanzelf! Maar dat wil ik je wel zeggen — wij zijn er nog niet binnen! Als hij daar werkelijk den nacht doorbrengt, dan zal hij wel maatregelen hebben genomen, om

zich tegen iederen overval te beschermen. Heeft hij jou ook gezien?

— Zeker heeft hij dat!

— Daar heb je het al! Maar nu is hij natuurlijk op zijn *qui vive*!

— En dat wordt er niet beter op, Delmont, als wij hier als oude vrouwen blijven kletsen! viel Irene hem op ruwen toon in de rede, Maak plaats voor mij!

Zij wendde zich tot den chauffeur, zeide hem op zachten toon een paar woorden en nam toen in de auto plaats.

Het portier klapte dicht en de groote wagen zette zich in beweging.

Het voertuig reed buitengewoon snel en hield stil op de plek welke Brandy Soda had opgegeven.

En dadelijk trad de havelooze man uit de duisternis van een diep portiek te voorschijn en kwam voor het portier staan, waarvan Irene Malkowska het raampje had laten zakken.

— Iets bijzonders gezien, Brandy? vroeg ze zacht.

— Niets, edele vrouw! antwoordde de man. Als uwe Majesteit zich wil verwaardigen uit te stappen? Zijn huis is nauwelijks honderd passen hier vandaan en hij heeft uitstekende ooren, dat zult gij misschien wel weten.

— Houdt je onbeschaamde opmerkingen maar voor je, Brandy! zei de jonge vrouw, terwijl ze de wenkbrouwen fronste. Ik ben niet in een stemming voor grapjes. Vooruit mannen, wij zullen het overige van den weg te voet moeten afleggen, want die dronkelap heeft gelijk — als hij een auto voor de deur hoort stilhouden, maakt hij zich dadelijk uit de voeten.

Het geheele troepje boeven verliet haastig de auto, die nu zeer langzaam nog een vijftigtal meters verder reed en toen post vatte bij het begin van een breede zijstraat.

Het was nu zoo laat, dat niemand zich op straat vertoonde.

Trouwens, wie zou het kleine gezelschap uitstekend gekleede heeren gewantrouwd hebben,

of de jonge, mooie vrouw, in haar dure kleeding.

Wat Brandy Soda betreft — hij hield zich wijselijk achteraf, daar het zeker een eigenaardigen indruk zou hebben gemaakt, die schooier zoo vertrouwelijk te zien praten met die deftige lieden.

— Dit is het huis! zeide Delmont op fluisterenden toon, toen het kleine troepje het smalle, oude gebouw bereikt had.

— Spoedig aan het werk! beval Irene. En zoo zacht mogelijk, want de bovenverdiepingen zijn bewoond! Ik zie dat je „Keylock Buck” bij je hebt. Des te beter! Dan moet onze koning van het slotenmakersgilde maar spoedig eens aan het werk gaan.

— Aan de voorzijde? vroeg Buck, een klein mannetje met een smal, tanig gezicht.

— Ben je dol? Dan konden wij de zaak evengoed aanstonds verloren geven! antwoordde Irene ongeduldig. Het moet natuurlijk aan den achterkant geschieden! Het huis heeft een achterdeur, die in een tuin uitkomt, door een schutting omgeven, daar in die zijstraat. Laat er een op wacht blijven staan, wij anderen gaan over de schutting. Ik wil er in ieder geval bij zijn!

Terwijl iemand op wacht bleef staan, in de schaduw van een vooruitspringenden muur, gingen de anderen snel de zijstraat in, tot zij de schutting bereikten.

Een man ging in gebukte houding tegen de schutting leunen en de jonge vrouw klom, geholpen door twee andere, met katachtige lenigheid op zijn rug en vandaar op den schuttingrand, zonder zich in het minst te bekommeren om haar kostbare kleeding.

De andere volgden vlug en zonder eenig gerucht te hebben gemaakt stonden zij aan den anderen kant van de hooge schutting.

En zelfs in deze duisternis kon Delmont de oogen van Irene zien fonkelen als die van een tijger, toen zij zeer zacht fluisterde:

— En nu opgepast! Als hij hier werkelijk binnen is, dan mag hij over een half uur niet meer leven!

Hoofdstuk IV.

Het geheim van Raffles.

Zonder zich zelfs te bewegen bleven de vijf mannen en de vrouw eenigen tijd in luisterende houding staan.

Toen boog Irene zich naar Keylock Buck en fluisterde hem in:

— Probeer het maar niet aan de deuren, maar liever aan een van de ramen. Ik geloof dat zij met luiken gesloten zijn, maar dat zal voor jou wel geen bezwaar zijn, jij bent zoo knap!

Het kleine mannetje had een oogenblik gesidderd, bij de aanraking van het geurige, weelderige haar van de jonge vrouw en bij het voelen van haar adem op zijn wang.

Zijn stem klonk eenigszins schor, toen hij antwoordde, terwijl hij zijn trillende hand op haar arm legde:

— Je weet wel Irene, dat ik zou trachten, voor jou de hemelpoort open te breken!

Irene schudde de hand van den man met een onverschillig gebaar af en hernam:

— Ik weet wel, dat je veel voor mij over hebt, Buck, doe je best maar! Delmont zal je zeker beloonen als je slaagt.

Buck bromde iets voor zich heen en wierp een fellen blik vol haat in de richting van zijn chef, van wien hij maar al te goed wist, dat hij op dit oogenblik de bevoorrechte minnaar was van Irene Malkowska.

Toen ging hij behoedzaam over het gras naast het grindpad naar de achterzijde van het huis en begon met de grootste zorgvuldigheid het raam te onderzoeken, dat zich naast de deur bevond.

Het was aan de binnenzijde gesloten met een ijzeren luik, zooals hij spoedig genoeg ontdekte.

Even krabde Buck zich achter het oor, maar toen klemde hij de tanden opeen, voor de vrouw, die hij met een razenden hartstocht liefhad, zou hij zelfs het onmogelijke ondernemen!

Hij haalde van onder zijn jas een kleine handtasch te voorschijn, opende die en nam er een diamant uit.

Met een zacht geluid, alsof er zijde werd gescheurd, sneed de diamant door het glas en een

oogenblik daarna kon hij de ruit uit de sponning nemen.

Nogmaals onderzocht hij het luik en bevond dat het uit een enkel stuk bestond en zeer stevig gesloten was.

Maar de bandiet dacht er niet aan, het spel zoo spoedig gewonnen te geven.

Hij vond een smalle reet, stak er een zeer fijn zaagje tusschen en sneed allereerst de draad door, die het alarmklokje moest doen overgaan.

En daarop begon hij met het grootste geduld met behulp van allerlei fijne toestellen het luik aan te tasten, totdat hij er tenslotte ingeslaagd was, de sluiting door te vijlen.

Hij duwde even en het luik week.

Irene Malkowska, die met gespannen aandacht had toegekeken, klopte hem op den schouder en fluisterde:

— Dat heb je heel knap gedaan, Buck en in nauwelijks een kwartier! Raffles zelf zou het je bijna niet kunnen verbeteren! Nu spoedig naar binnen! Houdt je wapens gereed en aarzel vooral niet er dadelijk gebruik van te maken, wanneer het noodzakelijk is.

Eén voor één klommen de schelmen naar binnen en bevonden zich nu in een schaarsch gemeubeld vertrek, waarvan de deur uitkwam op een smalle gang.

Hier stonden zij weder geruimen tijd stil, om te luisteren, totdat de vrouw op zachten toon beval:

— Naar boven! Zijn slaapvertrek is op de eerste verdieping!

— Maar denk er om, dat hij iemand bij zich had! fluisterde Brandy Soda, die was meegegaan.

— Als hij tegenstand biedt, moet hij er ook aan gelooven — en anders kun je hem mijnentwege laten loopen! hernam Irene schouderophalend. Raffles is de man — die ander was slechts zijn werktuig, die deed wat Raffles hem opdroeg.

— Maar die kan ons misschien nog schade genoeg berokkenen! meende Delmont.

— Daar behoef je geen vrees voor te koesteren! Die jonge man zou zeker zelf nooit op het

denkbeeld zijn gekomen, in te breken. — en vergeleken met het genie van Raffles, hebben zijn bekwaamheden niets te beteekenen! En nu vooruit! Neem je revolvers en je messen ter hand! Heb je ook gezorgd voor het giftgas, Delmont?

— Er is op alles gerekend, Irene! antwoordde haar minnaar. Als het vertrek niet al te groot is, zal mijn voorraad ruimschoots toereikend zijn, om hen beiden te bedwelmen!

— Voortgemaakt dan!

Zacht als katten slopen twee mannen de trap op.

Het waren Delmont en Brandy Soda, die allereerst zouden trachten de slaapkamer met een bedwelmenden damp te vullen.

Twee anderen gingen weder naar den tuin, om daar te beletten, dat het wild langs het raam zou kunnen ontsnappen, in geval Raffles ontijdig mocht ontwaken onder den invloed van het bedwelmende gas.

De anderen hielden aan den voet van de trap de wacht.

Delmont had een stalen flesch uit een kleine handtasch genomen, die wel eenigszins gelek op een gewone spuitwater-syphon.

Hij maakte er een gewapende gummibus aan vast, terwijl Brandy Soda naar een goede plek zocht, om het uiteinde van die buis binnen het vertrek te brengen.

Een blik door het sleutelgat zeide hem, dat hij niet behoefde te trachten, het gas daardoor binnen te voeren, want de sleutel stak blijkbaar van binnen op het slot.

Maar eindelijk had hij toch iets gevonden.

Het huis was oud en de deuren sloten niet al te goed meer.

Dat was ook met deze deur het geval, die aan de bovenzijde een kier vertoonde van bijna een centimeter breedte.

Het afgeplatte einde van de gummibus werd door deze kier gestoken en met behulp van een Engelschen sleutel draaide Delmont het ventiel open, zoodat het giftige gas ongehinderd het vertrek kon binnenstroomen.

Na een kwartier ongeveer was de flesch geleidigd.

— Dat zal wel voldoende zijn! fluisterde de bandiet grijnslachend.

Hij zette de stalen flesch behoedzaam neder

en daalde een paar treden de trappen af, terwijl hij zachtjes zeide:

— Het is afgelopen, Irene! Ik denk wel dat ze hun bekomst hebben!

— Als je hen maar niet te veel hebt gegeven, zoodat ik hen daarbinnen al dood vind! zeide Irene. Ik zou het je nooit vergeven, als je mij belet had, hem mijn wraak in het gelaat te schreeuwen!

Zij was onder het spreken de trap opgelopen, door de anderen gevolgd.

Op het smalle portaal deden allen een gasmasker voor, teneinde aanstonds ongehinderd te kunnen binnendringen.

— Kijk jij eens naar het slot en de grendels, Buck! zeide Irene zacht.

De voormalige slotenmaker trad naar voren en liet het schijnsel van zijn lantaarn door de deurkier schijnen.

Toen fluisterde hij, wel wat verbaasd:

— Grendels zitten er niet op!

— Dan is de sleutel natuurlijk in het slot omgedraaid! hernam de jonge vrouw.

Zonder te antwoorden bukte de bandiet zich, trachtte door het sleutelgat te kijken, stak er een stalen stift in, richtte zich dadelijk weder op en zeide met een giftig grijnslachje, terwijl hij zijn chef een boosaardigen blik toewierp:

— De deur is heelemaal niet dicht! Kijk maar!

Hij greep den knop, draaide eraan en duwde de deur zonder eenige moeite open, terwijl hij dadelijk het gasmasker weder voor zijn mond liet vallen.

Bijna tegelijk traden alle bandieten het vertrek binnen, hun revolvers en messen in de vuist.

En Irene Malkowska was de eerste.

In haar kleine vuist flikkerde het lemmet van een korten dolk, dien zij zooeven van haar kouseband had losgemaakt.

Maar verbluft bleven allen staan.

Daar stond het groote bed, keurig opgemaakt en onbeslapen!

De deur van het aangrenzende vertrek stond open.

Met een doffen kreet van woede stormde Irene er binnen.

Daar vond zij een tweede bed, dat eveneens onaangeroerd was.

Zij ijde weder in het andere vertrek en schoof het raam open, teneinde aan het giftige gas gelegenheid te geven weg te trekken.

En daar stond zij, bij het venster, met gebogen hoofd en gebalde vuisten en haar oogen schoten bliksems boven het gasmasker, dat het geheele benedengedeelte van het gelaat bedekte.

En eensklaps hief zij den rechterarm op en stiet den dolk met een zoo heftige beweging van doller woede in het hout van de raampost, dat zij moeite had het wapen weder los te maken.

Na eenige minuten rukte zij het gasmasker af en sissend kwam het over haar lippen:

— Zij zijn dus weder vertrokken! Alles was vruchteloos! En voor ik vergeet, Delmont, ik moet je mijn compliment maken over je handigheid! Het komt niet vaak voor dat een ervaren inbreker als jij een kwartier lang voor een open deur blijft staan!

Keylock Buck, die een weinig terzijde stond, wreef zich grijnzend de handen, in zijn tegenwoordigheid was de man dien hij haatte door die jonge, schoone vrouw vernederd.

Terwijl Delmont een protest mompelde, wendde Irene zich tot Brandy Soda en vroeg hem:

— Ben je hier in de buurt gebleven?

— Op nauwelijks tien passen afstand! Ik ben jullie pas tegemoet gekomen, toen ik de auto hoorde naderen.

— En — niets verdachts gehoord?

— Niets! Ik wist niet beter of zij zouden hier nog zijn!

— Kunnen zij niet aan den achterkant van het huis ontkomen zijn, zonder dat je het merkte?

— Dat is bijna onmogelijk! Ik heb daarop gerekend en ik heb post gevat juist tegenover de zijstraat, om ook de schutting in het oog te kunnen houden!

— Het is goed! hernam de jonge vrouw kortaf.

Zij stond een oogenblik in gedachten en vervolgde:

— Wij behoeven er natuurlijk niet op te rekenen dat hij nog hier is. In dat geval zou het leven hem wel hebben doen ontwaken. Maar nu wij hier binnen zijn gedrongen nu zal ik niet rusten voor wij het geheim van dit huis doordrongen hebben. Er zijn misschien schuilhoeken en al zou ik mij hier door de politie moeten laten vangen, ik zal ze vinden! Kom mannen, wij gaan alle kamers zorgvuldig door.

Zoodra het giftige gas uit de slaapkamer was weggetrokken werd het raam weder gesloten,

het gordijn dichtgetrokken en het electrisch licht werd ontstoken.

En met groote zorg werd het geheele vertrek doorzocht.

Maar bekwame lieden als Delmont en Buck zagen al zeer spoedig dat er althans in deze kamer onmogelijk schuilplaatsen konden zijn, nadat zij de dikte van de muren hadden onderzocht.

Dat zelfde gold voor het aangrenzende slaapvertrek.

Maar een derde kamer wekte aanstonds den argwaan van Delmont, die in het midden van het vertrek bleef staan en aandachtig rondkeek.

Toen trad hij langzaam op den schoorsteen toe, bukte zich, trachtte in het schoorsteengat te zien en richtte zich weder op, terwijl hij zachtjes iets voor zich heen bromde.

Hij ging opzij van den spiegel staan, trachtte er achter te zien, wat hem niet gelukte en wilde toen een poging doen, den spiegel van zijn plaats te bewegen.

Daarbij drukte hij zeker onbewust op de kleine verhevenheid in den rand van den spiegel — want geruischloos rees het zware ding omhoog en maakte zoo de opening van het geheim vertrekje vrij.

Onwillekeurig hadden allen hun revolvers opgeheven, in de stellige verwachting, dat Raffles zich in deze geheime kamer moest ophouden, maar spoedig ontdekten zij hun vergissing.

Delmont was reeds op een stoel geklauterd en vandaar op den schoorsteedmantel gestapt, zoodat hij het vertrekje kon binnengaan.

Hij betastte alle kleederen die daar hingen, om zich te vergewissen dat er zich niemand achter verschool, overtuigde zich, dat het hokje geen enkele deur bezat en dat er zich in den plankenvoer geen luik bevond en voegde zich toen weder bij de anderen met de woorden:

— Ik vermoedde al dadelijk, dat er iets met dien schoorsteen niet in orde was! Zooals je ziet heeft hij daar een geheele opslagplaats van vermommingen — en de politie heeft daar al dien tijd niets van ontdekt!

— Verder! verder? beval Irene Malkowska ongeduldig. Ik ben hier niet gekomen om naar kleederen te zoeken — ik wil den man vinden, die ze droeg! Naar beneden! Misschien vinden wij iets in de kelders.

Allen daalden de trap weder af en stonden nu opnieuw in de smalle gang, aan weerszijden met door den tijd bijna zwart geworden eikenhout beschotten.

Maar vruchteloos zochten zij hier naar een kelderdeur.

— En er moet toch een kelderruimte zijn! bromde Delmont verwoed. De grond klinkt een weinig hol onder onze voeten!

— Maak eens een paar tegels los! beval Irene. Het is nog geen half drie — wij hebben nog wel twee uren, vóór het volkomen dag is en ik zou toch niet kunnen slapen!

Reeds hadden zich een paar van de bandieten gebukt en met hun sterke lemmetten van hun messen konden zij een paar van de groote tegels uit den vloer lichten.

Daaronder bevond zich een laag metselsteenen waarvan er ook eenige verwijderd werden.

Vervolgens kwamen er dikke eiken planken, voor een deel vergaan door den invloed van ouderdom en vocht, over zware dwarsbalken gelegd en toen er een gat in die planken was gemaakt, kon men in de daaronder gelegen kelderruimte zien.

— Ik dacht het al! zeide Delmont. Er moet hier ergens een geheime toegang tot dien kelder zijn.

— Wij zullen ons niet de moeite geven er naar te zoeken! riep Irene op woesten toon. Maakt dat gat maar wat grooter, dan zullen wij ons er door laten zakken. Jullie hebt toch wel touw bij je?

— Neem mij niet kwalijk, Irene, maar dat is wel een beetje te veel verlangd! zeide Delmont spottend. Toen je mij liet halen, wist ik natuurlijk niet, dat wij een Alpentocht zouden ondernemen. Maar in den tuin zal wel ergens touw zijn — of een ladder, wat zeker even goed is!

De jonge vrouw had haar minnaar een boozen blik toegeworpen en zeide nu:

— Ga dan zien of er iets van onze gading te vinden is! Wij moeten tot iederen prijs naar beneden!

— Maar als zij daar beneden zijn en ons een voor een neerschieten? vroeg Brandy Soda, die een voorzichtig man was.

— Dat kan alleen met den eersten geschieden! antwoordde Irene koeltjes. Wij zullen nog wel andere middelen te baat nemen om hen te van-

gen — maar zij zijn daar niet meer — wees daar maar zeker van! Vlug, touwen of een ladder.

Een paar mannen slopen door den tuin weder naar den duisteren tuin en keerden een oogenblik later terug met een vrij lange ladder, die lang genoeg bleek te zijn om van den bodem van den kelder tot even boven de opening in den vloer te reiken, welke intusschen door de andere bandieten voldoende vergroot was om zelfs aan den dikste onder hen doorgang te verleenen.

En Irene toonde haar moed, door als eerste van allen naar beneden te klimmen. Zij werd op den voet gevolgd door Buck en de anderen.

Zoodra zij weder licht hadden gemaakt, wees Irene op de steenen trap en zeide:

— Daar aan het boveneinde van de trap is een houten paneel, zeker een van de eikenhouten schotten in den zijwand van den gang. Nu, wij hadden misschien uren naar de juiste wijze kunnen zoeken, om dat paneel te doen bewegen. En nu allen aan het werk!

— Welk werk? vroeg Brandy Soda onnoozel. Ik kan niet inzien wat wij hier te maken hebben? Er staat niets in dezen kelder!

— Ik geloof, dat ik dat ook wel zou hebben opgemerkt, zonder dat jij het zeide, zeide Irene scherp. Maar je schijnt niet het luik in den vloer te hebben gezien! Vooruit mannen, wij moeten verder, altijd verder. Open dat luik!

Een paar van de krachtigste mannen bukten zich en zij hadden moeite genoeg, het zware luik te openen, terwijl een derde met de revolver in de vuist bij de opening de wacht hield.

En weer was Irene de eerste die onverschrokken de houten trap afdaalde, die naar den tweeden kelder voerde.

Toen de anderen haar wilden volgen, riep de jonge vrouw:

— Laat een uwer bij het luik blijven, opdat het niet boven ons gesloten kan worden! Het is immers niet onmogelijk, dat die schurk van een Raffles zich toch nog ergens in het huis verborgen heeft gehouden!

Een der bandieten bleef dus bij het luik de wacht houden en de anderen zochten ijverig in de vaten en leege kisten, de revolver tot schieten gereed.

Wat Irene betreft, zij begreep wel, dat ook deze kelder een geheim moest hebben, dat er een tweede uitgang moest zijn.

Ijverig begon zij, door Keylock Buck en Delmont geholpen, de muren te bekloppen.

Een daarvan leek een weinig hol te klinken en toch vertoonde zich nergens een voeg, een reet.

De kisten en vaten werden van hun plaatsen geschoven, maar zij vonden niets.

En toch was de jonge vrouw vast overtuigd, dat deze kelder een geheimen uitgang moest hebben, waartoe zou hij anders dienen?

— Onderzoek zorgvuldig den vloer! beval zij. Misschien is er een weg naar beneden, nog dieper. Maak desnoods alle tegels los, vooral die langs de muren! En natuurlijk alleen voor zoover zij niet door zware kisten of vaten bedekt zijn.

Op dit bevel wierpen alle mannen zich op de knieën en begonnen met den grootsten ijver alle tegels langs de onderzijde van de vier wanden van hun plaats te lichten.

En nauwelijks waren ze tien minuten met dit werk bezig of Buck slaakte een kreet van zegepraal en wees met uitgestrekte wijsvinger op den houten knop in de opening, dien hij zooeven had vrij gemaakt.

Hij drukte er op en aanstonds schoof een gedeelte van den muur terzijde en maakte den ingang tot den tunnel vrij.

Eenige oogenblikken bleven de bandieten in de grootste verbazing staan.

Wel had Irene reeds begrepen, dat er aan dit huis een geheime uitgang moest zijn, maar

zij had niet vermoed, dat zich onder den grond op deze plek zulk een lange tunnel zich zou uitstrekken, kaarsrecht!

Zij zelve was de eerste, die langzaam naar voren trad en voorzichtig rondkeek.

Delmont volgde haar op den voet.

Zij bekeken samen het electriche wagentje en reeds wilde Delmont er de hand naar uitstrekken, toen de jonge vrouw hem met een gebaar weerhield en op zachten toon zeide:

— Raak het niet aan! Ik ken Raffles! Hij zal wel zoo verstandig zijn geweest, de noodige voorzichtigheidsmaatregelen te nemen, in geval deze tunnel werd ontdekt en als wij van dat wagentje gebruik maken of hier iets aanroeren, kunnen wij er zeker van zijn, dat hij het aan het andere uiteinde van den tunnel zal bemerken. Het is zelfs niet zeker of het openschuiven van de deur niet tengevolge heeft gehad, dat er aan het andere einde een waarschuwingssein klonk. Wij zullen dus loopen, zonder van dit eigenaardige voertuig gebruik te maken en aan het andere einde van deze tunnel hoop ik mijn wraak te vinden.

— Zullen wij de deur achter ons open laten?

— Natuurlijk! Wij mogen ons den terugweg niet afsnijden. Raffles is geen kind en je behoeft vooral niet te denken, dat wij er nu reeds zijn! Als hij zich ontdekt weet, dan zal hij zijn huid zeker duur verkoopen! En nu vooruit, ik gevoel dat wij ons doel spoedig bereikt zullen hebben!

Hoofdstuk V.

De stalen deur.

Het was omstreeks half drie in den nacht toen Raffles, die gewoonlijk zeer licht sliep, plotseling wakker schrikte door een geluid in welks aard hij zich onmogelijk kon vergissen.

Het was het harde, doordringende en hooge geluid van een zilveren waarschuwingsbel, die vlak bij het hoofdeinde van zijn bed was aangebracht.

Onmiddellijk zat Raffles overeind, dadelijk klaar wakker en keek naar de schel, waartegen

het kleine hamertje nog altijd met groote kracht en snelheid bleef slaan.

Hij liet zich snel uit bed glijden, schoot zijn lederen muilen aan en trad op de tusschendeur toe, welke zijn eigen vertrek van dat van Charly Brand scheidde.

En nog altijd ratelde de bel, toen Raffles al naast het bed van den jongen man stond, die nog rustig sliep, zijn hand op zijn schouder legde en hem zachtjes heen en weer schudde.

Dadelijk was Charly wakker.

Hij wreef zich den slaap uit de oogen en plotseling drong de klank van de zilveren schel tot hem door.

Hij wierp het dek van zich af en zeide op verschrikten toon:

— Edward, de schel klinkt!

— Ja, Charly, de schel klinkt en je ziet dus, dat ik vanavond niet geheel en al ongelijk had, toen ik een weinig pessimistisch gestemd was. Iemand heeft de deur aan den anderen kant van den tunnel geopend. Sta spoedig op!

Terwijl Charly uit bed sprong en eenige kleedingstukken aantrok ging Raffles naar zijn slaapkamer terug en zette de bel stil.

Vervolgens trad hij op een der wanden van het vertrek toe en nam een klein schilderij van zijn plaats, hetwelk een opening bleek te bedekken, waarin een viertal kleine electriche lampjes van verschillende kleur waren aangebracht.

Op dit oogenblik gloeide er een lampje van geel glas.

Raffles zette het schilderij op den grond en begon zich haastig aan te kleeden. Zijn gelaat was bleek en een diepe rimpel had zich tusschen de wenkbrauwen gegroefd.

Brand vertoonde zich op den drempel van de tusschendeur, nu zelf zeer verontrust, terwijl hij bezig was een boord om te doen.

— Wat kan dat zijn? vroeg hij op zachten toon, alsof hij vreesde dat men hem zou kunnen hooren.

— Een vraag waarop maar één antwoord is, Brand! Het is natuurlijk niemand anders dan dat duivelsche wijf, Irene Malkowska, met of zonder de politie!

— Wat denk je te doen?

Raffles scheen een oogenblik na te denken en antwoordde toen:

— Ik blijf tot het laatste oogenblik hier! Ik geef de vesting niet over voor ik mijn laatste kruik verschoten heb! Ik hoop dat de stalen deur aan deze zijde van den tunnel hen zal tegenhouden en dan kan alles misschien nog goed afloopen! Is dat niet het geval, weten zij hier binnen te dringen, dan vrees ik dat er in mijn leven een groote verandering zal plaats grijpen en dan wordt mij een van mijn krachtigste wapens, mijn persoonlijkheid als Lord Aberdeen uit de

hand geslagen! Ik zal dan om zoo te zeggen vogelvrij zijn in mijn eigen land, het zal mij zelfs moeilijk vallen, mij in het bezit te stellen van mijn vliegmaschine, mijn duikboot, zelfs mijn gewone motorbooten, ik zal van voren af aan moeten beginnen.

— Zoover zijn wij gelukkig nog niet, Edward! riep Brand uit. Hebben zij van het wagentje gebruik gemaakt?

— Neen, het gele lampje gloeit! Zij zullen misschien niet durven, omdat Irene begrijpen moet, dat ik mij niet laat verrassen en dat er hier wel een waarschuwingsein zal klinken, als zij van den wagen gebruik maken. Maar nu niet langer getreuzeld, misschien bedenken zij zich nog en dan kunnen zij binnen vijf minuten het andere einde van den tunnel bereikt hebben! Laten wij dadelijk Henderson waarschuwen.

Vliegensvlug hadden de beide mannen zich aangekleed en toen zij het vertrek verlieten gloeide nog altijd het gele lampje, ten bewijze dat men aan den anderen kant van de tunnel het electriche voertuig niet had aangeroord, want in dat geval zou de roode lamp zijn gaan gloeien.

Raffles en Charly daalden haastig en volkomen geruischloos de breede trap af, bereikten de vestibule en betraden de gang, die naar de achterzijde van het huis voerde.

Raffles opende de deur, die met zware grendels gesloten was en voorzien was van een alarm-inrichting en haastig gingen de twee vrienden door den tuin.

Boven de garage sliep Henderson in zijn aardig kamertje, de trouwe reus, die Raffles zoo menigmaal met zijn leven verdedigd had tegen de vreeselijkste gevaren.

Naast de breede deur van de garage was een electriche knop aangebracht, waarop Raffles drukte.

Toen zeide hij tot Brand:

— Stel onzen braven vriend op de hoogte, zeg hem, dat hij zich onmiddellijk moet aankleeden — geheel en al, versta mij goed, want niemand kan zeggen, of wij binnen een half uur niet verplicht zullen zijn te vluchten en voeg je dan met hem bij mij beneden in de geheime werkplaats!

— Het is goed, Raffles! antwoordde Brand zacht. Maar kun je, als de nood aan den man

komt, niet het uiterste middel gebruiken en de tunnel over een gedeelte laten instorten?

— Neen, Charly, dat middel kan en wil ik niet meer toepassen. Boven de eenige plek, waar het mogelijk zou zijn zulk een ineensstorting te bewerkstelligen, staat een zeer groot huis, vol menschen. Je vertrouwt mij toch zeker niet toe, dat ik, om mijzelf te redden, het leven van dertig of veertig onschuldigen zal offeren?

— Dan moeten wij maar op de stalen deur vertrouwen! riep Charly uit, terwijl Raffles in de duisternis wegsnelde naar het tuinhuis.

Boven de deur was een klein raam opengeschoven, waardoor het groote hoofd van Henderson met verwarde haren kwam zien.

Brand had naar boven gekeken en zeide nu:

— Kleedt je onmiddellijk en vlug aan, James, en kom dan hier!

— Zijt gij het, mijnheer Brand? En Mylord? Er is toch geen gevaar?

— Er is integendeel zeer groot gevaar! Vraag niets en voeg je dadelijk bij mij!

Het raam werd vlug dichtgeschoven en er waren nog geen vijf minuten verlopen, of Henderson trad geheel gekleed naar buiten, met een ongeruste uitdrukking op zijn gelaat.

— Zeg mij nu snel wat er is, mijnheer Brand! zeide hij met onvaste stem. Alles is toch goed met Mylord?

— Zoo goed als met ons, Henderson! Niet beter en niet slechter! Wij varen nu alle drie in hetzelfde schuitje! Om kort te gaan — men heeft het bestaan van de tunnel ontdekt!

— De tunnel die naar het huis in de Victoria-Street loopt? vroeg Henderson verschrikt.

— Ja!

— En wie zijn het, die dat kostbare geheim hebben doorgrond?

— Zeer waarschijnlijk bittere vijanden van Mylord, Henderson — Irene Malkowska en haar bondgenooten — en misschien ook wel de politie. En ik weet eigenlijk niet wat erger is!

— Maar wij zullen hen toch wel kunnen tegenhouden, mijnheer Brand? riep Henderson uit, terwijl hij zijn ontzaglijke vuisten balde.

— Het is te hopen, Henderson! zeide Brand zacht.

Onder het spreken waren de beide mannen snel voortgelopen en gingen nu het tuinhuis binnen.

In een der beide vertrekken bevond zich, achter den schoorsteenmantel, de geheime toegang tot de smalle ijzeren trap, die afdaalde naar de ondergrondse werkplaats, waar het geniale brein van den Grooten Onbekende reeds zoo menig wonderlijk werktuig had uitgedacht.

Raffles had de geheime deur open laten staan en snel gingen de beide mannen achter elkaar de smalle ijzeren trap af, die uitkwam in de werkplaats.

Deze was op dit oogenblik daghelder verlicht door een tweetal booglampen.

Behalve de opening voor de trap bezat zij nog slechts één deur, van massief eikenhout, met ijzer beslagen, welke toegang gaf tot den kelder, waarop de tunnel rechtstreeks uitliep en waarvan zij gescheiden kon worden door een stevige stalen valdeur, verscheidene tonnen zwaar en bijna een halven decimeter dik, die slechts door middel van electriciteit op en neer kon worden bewogen.

Zij troffen in dezen kelder Raffles aan, die daar onbeweeglijk stilstond, de armen over elkaar gekruist, het hoofd gebogen.

De stalen deur was neergelaten en sloot de opening van de tunnel volkomen af.

Zij had geen slot, geen enkele reet en het was onmogelijk, haar aan de binnenzijde van de tunnel te openen of te sluiten.

Dat kon slechts in dezen kelder geschieden.

Raffles hief langzaam het hoofd op, toen hij de beide mannen zag binnendringen en zeide toen op ernstigen toon, terwijl hij zich tot Henderson wendde:

— Mijnheer Brand zal je wel reeds op de hoogte hebben gebracht, James! Ik wil het niet verbloemen, er dreigt ons groot gevaar, grooter dan wij ooit het hoofd behoeften te bieden. O zeker, ik zou het kunnen ontloopen, door je nu eenvoudig te gelasten, snel een auto gereed te maken en dan te vluchten! Maar mijn geheim zonder tegenstand te bieden prijs te geven, dat nooit! En ik weet zeker, dat mijnheer Brand er evenzoo over denkt!

— Maar deze deur zal het immers wel uithouden, Mylord! riep Henderson uit. Wij behoeven ons immers volstrekt niet ongerust te maken!

— Het is mogelijk dat zij het niet uithoudt, James! ging Raffles ernstig voort. Zij is van

staal en hoe dik ook, staal kan men aantasten! En als zij eenmaal hier in den kelder zijn, dan heeft de rest niets meer te beteekenen. Boven aan de ijzeren trap zullen zij spoedig in den wand het smalle deurtje vinden, dat achter den schoorsteen verborgen is en al laat ik die op zijn plaats terugschuiven, dan zullen zij eenvoudig door den muur heenbreken! Dan wordt het slechts een kwestie van tijd. Maar zoover zijn wij gelukkig nog lang niet en zoover komt het misschien ook niet. Maar hoe het ook afloopt, James, of deze nacht mijn laatste zal zijn of niet, hier is mijn hand, brave kerel en laat ik je nogmaals, misschien wel voor de laatste maal dank zeggen voor je trouw, voor je onbezweken moed en voor je vriendschap. Je bent steeds meer, veel meer voor mij geweest dan een ondergeschikte, je was mij een trouwe vriend.

— Mylord, spreek toch zoo niet! zeide Henderson, terwijl zijn stem van aandoening beefde en zijn oogen vochtig werden. Gij zoudt mij waarachtig aan het huilen brengen, alsof ik nog een kind was dat gebakerd wordt. Wat ik deed, dat deed ik uit liefde, omdat ik wist wie gij inderdaad zijt! Een man met een edel hart, die vreeselijk geleden heeft onder de onrechtvaardigheden op deze wereld! Ik kan mij niet zo goed uitdrukken als autobesturen, dat weet gij wel. Maar ik.... ik....

Hij kon niet uitspreken, want een droge snik drong hem naar de keel. Maar dadelijk daarna riep hij uit:

— Mijnheer Brand, zeg toch ook, dat het gekkenwerk is, zoo te spreken. Wij doen alsof alles achter den rug is, alsof wij nooit meer avonturen zullen beleven, alsof zij Mylord aanstonds zullen grijpen! En zoover is het toch nog niet, nietwaar?

— Nog lang niet, James! antwoordde Brand, die zelf moeite had zijn kalmte te bewaren. Zij komen hier niet door, daar reken ik vast op.

— Laten wij er liever op rekenen, Brand, dat zij er wel doorkomen! hernam Raffles schouderophalend. Dat is voor alles beter! En dienovereenkomstig zullen wij maatregelen nemen. Wij kunnen den indringers, zooals je weet, nog wel een hartige ontvangst bereiden. Maar in ieder geval moet je zorgen, James, dat er een auto gereed staat in de garage, kant en klaar voor de reis, met het noodige bepakt. Breng

ook het mechaniek in orde, waardoor het mogelijk is, de breede deuren van de garage, die op straat uitkomen binnen een enkele seconde te doen openvliegen, zoodat wij, als er daar buiten de wacht mocht worden gehouden, de bewakers kunnen verrassen! Maar dat denk ik wel haast niet, want zelfs al zijn ze in het tuinhuis, dan kunnen zij nog volstrekt niet weten, waar zij ergens beland zijn, tenzij er zeer kundige ingenieurs in hun gezelschap zijn, die zeer nauwkeurig de richting van de tunnel en haar lengte weten te bepalen, tot op enkele decimeters na, maar dat zullen wij voorloopig nu maar niet aannemen.

— Maar kunnen zij al niet reeds aan den anderen kant van de stalen deur staan, Mylord? vroeg James, die zich scheen te schamen over zijn zwakheid van zoeven.

— Dat zou slechts mogelijk zijn, mijn vriend, als zij van het electriche wagentje gebruik hadden gemaakt! Maar dat hebben zij niet gedaan, want je kunt daar op het kleine schakelbord het gele lampje zien gloeien. De deur is wel opengeschoven, maar den wagen hebben zij niet aangeraakt! Ons electriche voertuigje kan trouwens niet meer dan drie personen ten hoogste vervoeren, vergeet dat niet. Wij hebben dus zeker ruim een half uur den tijd, alvorens zij aan den anderen kant van deze stalen deur staan!

— Zullen wij dat weten, Mylord, als het zoover is?

— Neen, James, daarop kunnen wij niet rekenen! antwoordde Raffles hoofdschuddend. Daarvoor is de deur veel te dik en sluit zij te nauwkeurig in de sponning.

— Neem eens aan, dat zij toch kans zien, zich een weg te banen door deze stalen deur, Edward — hoe kunnen wij ons dan verder tegen hen verdedigen?

— O, daarvoor zijn nog middelen genoeg. Zij zijn nog lang niet boven, bedenk dat! antwoordde Raffles met een flauwen glimlach. Mijn hulpmiddelen zijn met deze deur niet uitgeput, gelukkig. Veel hangt echter van hun aantal af! En ga nu heen, Henderson en doe wat ik je zoeven opdroeg! De „Zeemeeuw” ligt immers in het boot-huis aan de Theemskade?

— Ja Mylord!

— Dan rijdt je daar, als wij moeten vluchten, zoo snel mogelijk heen. Ik hoop dat het niet

zoover zal behoeven te komen. Ga nu!

— En als de auto klaar staat, Mylord?

— Dan keer je weer hier terug! Wapen je in ieder geval!

Henderson ging heen en de beide mannen bleven alleen in den vrij ruimen kelder, waar zich niets anders bevond dan het kleine schakelbord en de groote stalen valdeur, bijna twee meter hoog en ruim anderhalve meter breed.

Na eenige oogenblikken in gedachten voor zich uit te hebben gekeken, zeide Raffles tot Charly, die het gele lampje niet uit het oog verloor:

— Zooals altijd staat de tasch met papieren toch gereed, Charly?

— Onder het bereik van je hand — in de bibliotheekkast!

— Mooi zoo! Die nemen we in ieder geval mee — want met goede papieren kan men nog overal terecht! Moet ik de rol van Lord Aberdeen vaarwel zeggen — dan word ik weder Lord Lister — of graaf Palmhurst — — — maar als ik er ditmaal nog het leven en de vrijheid afbreng, dan zal ik mijn bestaan op een anderen voet moeten schoeien!

— Je spreekt alsof het al zoover is, Edward! Ik denk dat ze hier volstrekt niet zullen doorkomen!

— Dan onderschat je — Irene Malkowska! antwoorde Raffles eenvoudig. Geloof je dat die zich zal laten weerhouden door zulk een hinderpaal. Zij is natuurlijk niet alleen gekomen maar met een handvol helpers — en die kiest zij niet onder de domooren en sukkels, wees daar maar zeker van!

Geruimen tijd bleven de beide vrienden zwijgend heen en weder loopen, ieder in zijn eigen gedachten verdiept.

Maar eensklaps hief Charly het hoofd op en begon weder!

— Hadden wij dadelijk na het waarschuwingssein niet naar het huis in de Victoria Street kunnen rijden en daar de bandieten in den rug aanvallen?

— Daar heb ik ook een oogenblik aan gedacht, maar ik heb het plan weer laten varen, omdat het te gevaarlijk was! Wij hadden dan in de tunnel moeten strijden, met alle kansen tegen ons! Het is beter zoo.

Op dat oogenblik keerde Henderson terug,

om te zeggen dat alles in orde was, dat de snelste auto gereed stond en dat eenige valiezen met kleederen en geld waren gepakt,

Het mechaniek dat de beide zware deuren zeer snel deed openzwaaien werkte voortreffelijk.

— Ik dank je, Henderson! Dan kunnen wij niets anders doen dan wachten. Heb je je van een wapen voorzien?

— Mijn revolver, Mylord — en dan dit dingetje! antwoordde Henderson en hij toonde een korten looden knots, met riet omvlochten, een vreeselijk wapen in de hand van den reus.

Langzaam verstreek de tijd.

Het was bijna half vier in den morgen, toen Raffles, die met den rug tegen de stalen deur leunde en in diepe gedachten verzonken scheen, zich oprichtte, snel omdraaide en zijn hand op de stalen deur legde.

Hij trok haastig terug en zeide op zachten toon:

— Zij zijn al bezig!

— Hoe weet je dat? vroeg Brand zacht.

— Omdat ik daareven mijn hand tegen de deur heb gelegd en haar snel moest terug trekken om haar niet te branden. Zij zijn bezig de deur met een steekvlam aan te tasten — en als zij goede werktuigen hebben kunnen zij er binnen een half uur een gat in gesmolten hebben, groot genoeg om er door te kruipen!

— Een voor een, Mylord? vroeg Henderson haastig.

— Natuurlijk, James!

— Maar dat is prachtig, Mylord. Dan kan ik hun een voor een een tik met mijn knuppeltje op de hersens geven en de zaak is binnen enkele minuten grondig en zonder veel leven te maken afgedaan!

— Ik vrees van niet, Henderson! hernam Raffles. Je zoudt nummer een kunnen neerslaan, maar nummer twee zou het spoedig gemerkt hebben en dan zou het spel reeds bedorven zijn! Er zijn wel betere middelen. Laat hen maar kalm binnendringen, zij zijn nog lang niet in huis!

— En wat doen wij?

— Voorloopig kalm wachten! Wij hebben den tijd! Wij kunnen voorloopig immers toch niets doen!

De minuten verstreken en de drie mannen hielden strak het oog op de stalen deur gewend.

De valdeur straalde langzamerhand zulk een

hitte uit, dat men haar niet kon naderen binnen een afstand van een meter.

De kleur begon te veranderen en langzaam teekende zich een donkerroode plek ter grootte van een gulden ongeveer in het midden van de deur af, die geleidelijk lichter van kleur werd en zich tevens uitbreidde.

Raffles had het licht in den kelder gedoofd.

Met een zacht sissend geluid smolt het staal van de deur.

De ronde plek was nu zeer duidelijk zichtbaar en het metaal was op die plaats zeker niet dikker dan eenige milimeters.

De hitte was zoodanig gestegen dat de drie mannen zich nog meer hadden moeten terugtrekken, tot op den drempel van de ondergrondsche werkplaats.

Nog een kwartier verliep.

En eensklaps werd een lichtstraal zichtbaar, zoo oogverblindend wit en schel dat de drie mannen dadelijk de oogen moesten sluiten — de hunnè waren niet, zooals waarschijnlijk die der bandieten, door zwarte brilleglazen beschermd.

Van dat tijdstip af, dat wisten zij, zouden zij

onmogelijk meer in die helsche vlam kunnen zien en binnen een kwartier zou er een gat gesmolten zijn in de deur, groot genoeg om een volwassen mensch doorgang te verleenen.

Waarschijnlijk zouden de bandieten het witgloeiende metaal zoo snel mogelijk trachten af te koelen met zand en olie, maar het was ook denkbaar, dat zij, nu het gat eenmaal gemaakt was, rustig zouden wachten tot het metaal voldoende was afgekoeld, om zonder levensgevaar door het gat te kunnen kruipen.

Raffles en zijn beide metgezellen waren reeds de werkplaats binnengetreten en Raffles had de zware eikenhouten deur gesloten en gegrendeld.

— Wij moeten wel retireeren, vrienden, er is niets aan te doen! En zoo op het oog worden de hinderpalen, die wij onze vijanden in den weg kunnen leggen niet steviger! Als zij goede werktuigen hebben moeten zij deze deur binnen een kwartier kunnen openen!

— En dan, Mylord? vroeg Henderson ademloos.

— Dan, James, dan zullen zij er misschien spijt over gevoelen dat zij het gedaan hebben! antwoordde Raffles lakoniek.

Hoofdstuk VI.

Oog in oog.

De geheime werkplaats was zoo helder verlicht, dat men alle voorwerpen, de werkbanken, fraismachines, werktuigen van allerlei aard duidelijk kon onderscheiden.

Raffles liep naar het groote schakelbord, dat aan een der betonnen muren was bevestigd en stond daar een oogenblik voor stil.

Toen keerde hij naar Brand terug en zeide:

— Nu zullen wij eens zien hoe de kleine verrassing werkt, die ik voor onze bezoekers heb uitgedacht! Ga eens mede!

Hij nam van een werkbank een voorwerp, dat er uitzag als een gasaansteker en dat bestond uit een koperen, zeer spits toeloopende roede, gevat in een heft van ebonief en dat door middel van een zeer lang snoer aan een der vele contactstoppen in den muur kon worden bevestigd.

Uit een klein kastje nam Raffles een handschoen van dik gummi en trok dien aan.

Hij deed de beide booglampen uit en slechts bij het licht van zijn zaklantaarn gingen de drie mannen naar de ijzeren trap.

Hier doofde Raffles ook de lantaarn en hield het spitse uiteinde van de koperen roede op ongeveer twee decimeters afstand van de onderste traprede.

Onmiddellijk sprong een reusachtige lichtboog tusschen de treden en de koperen spits over, met een helle, blauwe vlam en onder een zacht knetterend geluid.

— Het werkt uitmuntend! zeide Raffles tevreden. Niet sterk genoeg om hen te doden en krachtig genoeg om hen den lust tot verder gaan te benemen.

— Prachtig — maar ik heb een enkele aanmerking! zeide Brand.

— Laat eens hooren!

— De eerste, die de trappen aanraakt, zal

natuurlijk getroffen worden — maar daardoor zullen de anderen zich voor gewaarschuwd houden!

— Ik ben optimistisch genoeg, Charly, om te denken, dat ik er althans twee of drie met mijn trap vang! En wij zullen nu maar niet aannemen, dat er een half regiment binnen komt dringen! Irene zal wel niet zoo onverstandig zijn geweest, al te veel helpers op het oorlogspad mee te voeren!

— En als het eens politie was?

— Daar is in het geheel geen sprake meer van! Stel je voor — Scotland Yard, dat gebruik zou maken van zulke middelen, om een deur te forceeren! Zij zouden liever een geheele week werken met breekijzers en boren, dan dit zeer eenvoudige middel aan te wenden! Neen, het zijn wel degelijk de bandieten van de bende der Raven!

— Maar zij zullen ons hier onmiddellijk zien!

— Daarvan is geen sprake! Wij zullen ons verschuilen in de groote bergkast en het licht uitdoen!

— Maar zij zullen den schakelaar eenvoudig omdraaien en weer licht maken, zoodra zij hem gevonden hebben!

— Dat zou hen weinig baten, Charly! Ik stel dezen schakelaar op een zeer eenvoudige wijze buiten werking!

— Alles goed en wel, maar dan kun jij zelf de booglampen niet meer laten ontgloeien, als je dat wilt!

— Heb daar maar geen vrees voor! Op dat alles heb ik gerekend! In de groote kast bevindt zich een schakelaar, die ik alleen weet te vinden! En ik geloof dat het langzamerhand tijd wordt om ons daar te gaan verschuilen!

— Kunnen zij het licht van de booglampen in den aangrenzenden kelder zien?

— Dat is bijna onmogelijk! De eikenhouten deur sluit zoo nauwkeurig in de sponning, dat geen enkel lichtstraaltje naar buiten dringt. Dat is voor ons van belang, want de bandieten moeten zoolang mogelijk in de verbeelding blijven, dat zij ons kunnen verrassen!

— Wij kunnen dan ook wel wachten, tot zij deze deur aan den tand gaan voelen! meende Charly.

— Dat is misschien wel wat gevaarlijk — met

een goede boor kunnen zij in een ommezien een gat in het hout hebben geboord!

— Dan maar naar de kast! hernam Brand.

Raffles draaide eerst het booglicht uit, ontstak zijn zaklantaarn, die een zeer helder licht verspreidde en verrichtte iets aan den schakelaar, waarna een kort tikkend geluid klonk.

Raffles draaide den schakelaar om en om — de groote booglampen leken wel voorgoed uitgedoofd te zijn.

In een der wanden bevond zich de goed verborgen deur van een zeer diepe kast, waar Raffles gewoonlijk zijn plannen en teekeningen bewaarde en modellen van zijn uitvindingen.

Hij opende deze deur, trad de kast binnen en onmiddellijk hadden zijn tastende vingers den tweeden schakelaar gevonden.

Hij haalde het kleine hefboompje over en aanstonds begonnen de booglampen met een zachten plof weder te gloeien.

— In orde! hernam Raffles met een tevreden glimlachje. Het werkt uitstekend!

Hij doofde de lampen weder en allen gingen de kast binnen.

Raffles trok de deur dicht en overtuigde zich toen, dat hij haar door een enkele handbeweging, het lostrekken van een soort grendel, onmiddellijk wijd kon doen openvliegen.

— Maar nu zullen wij niets kunnen zien van wat daarbinnen voorvalt! fluisterde Charly.

— Wij zullen het niet alleen kunnen zien — wij zullen het ook uitstekend kunnen hooren! zeide Raffles glimlachend.

En hij wees op een soort verhooging naast de deur, bestaande uit een drietal stevige planken op sterke schragen, die in den bodem bevestigd waren.

Naar deze verhooging of brug, tegen den voorwand bevestigd, voerde een kleine trap, waarvan de treden met dikke lagen rubber waren bekleed, om de voetstappen volkomen te dempen.

— Wat is dat voor een inrichting? vroeg Brand nieuwsgierig. Ik kende deze kast in het geheel niet!

— Henderson en ik hebben haar vervaardigd gedurende je laatste ziekte! antwoordde Raffles. Ik vond het niet de moeite waard om er over te praten. En wat zij beteekent — dat zul je zelf zien! Verwacht echter volstrekt niets bijzonders — het is de eenvoud zelf. Klim maar

naar boven. Je zult daar hoog in den wand een drietal kleine kijkgaten ontdekken, niet grooter dan een penny, maar meer dan voldoende groot om de geheele werkplaats te kunnen overzien, met inbegrip van de ijzeren trap naar boven en de deur die naar den kelder leidt.

Charly klom haastig het trapje op en bij het licht van Raffles' lamp had hij spoedig een drietal kleine ronde gaten in den muur ontdekt, die in schuine richting naar beneden liepen en die zich omstreeks twee voet van elkander bevonden.

Hij keek er door, maar zag volstrekt niets, wegens de duisternis in de onderaardsche werkplaats.

Raffles en Henderson beklommen op hun beurt het kleine platvorm, en nu stonden zij daar naast elkander, als soldaten op een uitkijkpost.

— En hoe staat het nu met het hooren, vroeg Charly, op zachten toon.

— Wel, geloof je dat die zaken niet voldoende zullen zijn? vroeg Raffles. Maar nu zal ik het licht maar dooven — zij zouden daar beneden stellig het schijnsel zien en ik verbeeld mij, dat ik daar even een zwak gerucht aan de deur hoorde.

Raffles doofde zijn lantaarn en nu heerschte er een zoo volkomen duisternis in de groote kast, dat de drie mannen onmogelijk elkander konden zien, ofschoon zij elkander bijna aanraakten.

— Zorg dat je je revolvers gereed houdt, vrienden! fluisterde Raffles zeer zacht — maar schiet niet, tenzij wij worden aangevallen en ons leven moeten verdedigen.

En toen werd het volkomen stil.

Zeer zacht klonk een oogenblik later het krassend geluid van metaal op metaal.

Er werd aan het slot van de zware deur gemorreld.

Daarop klonk een geluid, hetwelk Raffles met zijn uitstekend geoeffend oor onmiddellijk herkende — het was het geluid van een zaag door hout.

— Zij kiezen het eenvoudigste middel! zeide Raffles zacht. Het paneel is altijd de zwakke plek van een deur.

— Maar de deur is immers met ijzeren bouten beslagen!

— Maar toch niet over de geheele oppervlakte! En het is voor hen voldoende, als zij

dicht bij het slot een opening maken, groot genoeg om er den arm door te kunnen steken en de grendels te kunnen terugschuiven. Maar stil nu — geen woord meer.

Het zingend geluid had opgehouden.

Toen klonk weer het heldere metalen geluid alsof er met een looper in een slot werd rondgetast.

Weer een ander geluid — het langzaam schuivend gerucht van de zware grendels die werden teruggetrokken.

Raffles bracht zijn oog voor de opening, die aan deze zijde van de kast kenbaar was aan een ring van lichtende verf, waarmede men ook cijfers op wijzerplaten van de horloges en wijzers bestrijkt, om ook in de duisternis een uurwerk te kunnen raadplegen.

Een zwak schijnsel was op dat tijdstip tot in de geheime werkplaats doorgedrongen, komende uit de richting van de eikenhouten deur.

En nu werd dat schijnsel snel sterker — de deur draaide op haar hengsels.

En de drie mannen, die met ingespannen aandacht door hun kijkgaten tuurden, zagen eenige vage gestalten, nog moeilijk te onderkennen, daar twee hunner een krachtige zaklantaarn droegen, waarvan het schijnsel de drie verborgen mannen een weinig verblindde, zoodat zij de bijzonderheden van het groepje, dat daar stil achter de geopende deur stond, niet goed konden waarnemen.

Maar nu kwamen de indringers naderbij.

Zij verdeelden zich en Raffles en zijn metgezellen konden duidelijk zien dat het licht van de lantaarns weerkaatste in de glinsterende loop van twee revolvers.

En eensklaps zag Raffles de vrouw.

Zij liep vooraan en heel onduidelijk kon Raffles het sissend fluisteren van haar stem hooren.

Het was duidelijk, dat zij de aanvoerster was en dat de anderen haar blindelings waren toegedaan.

Het is dus zoo als ik dacht! fluisterde Raffles voor zich heen. Nu, het spel is begonnen en het moet vannacht worden uitgemaakt wie de meeste troeven in handen heeft en wie ze op het goede oogenblik weet uit te spelen.

Het was duidelijk, dat de bandieten op dat oogenblik bezig waren de werkplaats in alle richtingen te onderzoeken.

Een paar hunner liepen langs den muur, waarin zich de deur van de kast bevond, maar Raffles koesterde niet de minste vrees, dat zij ze bij deze onvoldoende verlichting zouden ontdekken.

Daarop vereenigden de bandieten zich in het midden van de werkplaats en schenen een oogenblik te beraadslagen.

Zij gingen opnieuw uiteen en klaarblijkelijk zochten zij naar den schakelaar van de beide booglampen, die dicht bij de tamelijk hooge zoldering hingen en welke zij natuurlijk reeds hadden ontdekt.

Zij vonden den schakelaar en draaiden eraan. De lampen bleven gedoofd.

De bandieten waren blijkbaar van oordeel, dat de leiding defect was en bemoeiden zich verder niet met den schakelaar.

Er werd alleen nog een derde lantaarn ontstoken en nu was het ook licht genoeg, om vrij duidelijk te kunnen zien.

Maar Irene scheen niet van zin te zijn, zich lang te bemoeien met wat er in deze werkplaats te zien was.

Volgens haar was het volstrekt geen schuilplaats, waar iemand zich kon verbergen en haar scherpe blik had reeds de ijzeren trap gezien, die naar boven voerden.

Weer klonk het scherpe gefluister van haar stem en zij en haar vijf metgezellen begaven zich naar den voet van de trap.

Het was tijd om te handelen.

Raffles fluisterde Brand zachtjes iets in, deze bracht het bevel over aan Henderson en hij bleef alleen achter op de verhooging, terwijl Brand en de reus voorzichtig naar beneden gingen, gereed om de deur op het eerste bevel te doen openvliegen en het licht der booglampen op volle kracht te doen ontgloeien.

Raffles keek door het gat en zag hoe het zetal de trap genaderd was.

De vrouw liep vooraan en Delmont volgde haar op den voet.

Irene Malkowska, zich van geen gevaar bewust, zette den voet op de onderste trede van den trap.

Zij uitte een zwakken kreet en als door den donder getroffen, stortte zij op den vloer neder, waarbij haar voet echter met de trap in aanraking bleef.

Verschrikt boog Delmont zich over haar heen en schudde haar bij den arm.

En op hetzelfde oogenblik, alsof de bliksem hem had neergeveld, viel hij over haar heen en bleef roerloos liggen.

Met een schorren kreet van woede weken de overige bandieten terug.

En zachtjes klonk de stem van Raffles:

— Vooruit!

Brand haalde den kleinen hefboom over en de deur vloog open.

Tegelijkertijd draaide Henderson den schakelaar om en de werkplaats baadde in een zee van licht.

En met Raffles, die snel het trapje was afgedaald, stormden de twee mannen binnen.

De afstand tusschen hen en de bandieten bedroeg ten hoogste tien passen en deze waren zoo verbluft, dat zij het nadeel geheel aan hun kant hadden.

Henderson velde een hunner met een enkelen slag van zijn looden knuppel neer en trof bijna tegelijkertijd een der anderen met zooveel kracht tegen de kaak, dat de man als een blok op den betonnen vloer neerstortte.

De derde man, die het eerst van zijn schrik hersteld was, slaakte een gebrul van woede en vuurde op Raffles.

De kogel ging zoo rakelings langs hem heen, dat zijn kleederen doorboord werden, maar voor een tweede schot had de bandiet geen tijd, want Brand vuurde dadelijk terug en zijn kogel verbrijzelde de rechterhand van den bandiet, die de revolver omklemd hield.

En de zesde man, die het hopelooze van den strijd wel inzag, liet zijn revolver vallen en stak langzaam de handen op, ten teeken van overgave.

— Het schijnt dus waarlijk niet voor heden te zijn! mompelde Raffles vergenoegd. En nu zullen wij maar eens spoedig opruiming gaan houden.

— Waar moeten wij met het zoodje heen Mylord? vroeg Henderson met een grimmigen blik op den eenigen bandiet, die er volkomen heelhuids was afgekomen.

— Zij moeten naar het huis in de Victoria Street, James! antwoordde Raffles, die aanstonds den hefboom had overgehaald, zoodat de trap weder stroomloos was gemaakt. Het spreekt van zelf dat ik hen niet hier kan houden.

— En dan? vroeg Brand.

— Dan lever ik hen natuurlijk aan de politie over!

— Mooi! En dan zullen zij dadelijk het geheim van den gang verraden en een uur later wordt je gearresteerd!

Raffles dacht een oogenblik na en zeide toen:

— Je hebt gelijk Charly — en toch kan ik er niet aan denken, die kerels vrij te laten gaan en vooral dit boosaardige canaille niet, dat mij doodelijk haat! Want ook zij zouden bij de eerste de beste gelegenheid hun poging herhalen, om in mijn huis binnen te dringen en dan misschien met meer succes. En daarom mijn waarde — zal ik mijn tunnel moeten offeren! Nog vandaag moet alles gedaan worden, om het onmogelijk te maken, dat zij wordt gevonden. Het is jammer van mijn huis in de Victoria Street — maar het gaat nu eenmaal niet anders en wij hebben alle reden om verheugd te zijn dat wij er nog zoo goed van zijn afgekomen. Maar in de eerste plaats moet dit edele zestal weder worden teruggebracht.

— Ik zou maar voorzichtig zijn — er kon daar wel eens iemand zijn achtergelaten om de wacht te houden! hernam Brand, met een zorgvolle uitdrukking op het gelaat.

Weer verzonk Raffles in nadenken en na eenige oogenblikken hernam hij:

— Je hebt gelijk. Van die zijde dreigt ons nog gevaar! Wij zullen deze kerels eerst binden en dan ga je je met Henderson overtuigen hoe de zaken daarginds staan! Neem de maatregelen die je het beste vindt en keer dan met het elektrische wagentje terug, dan kunnen deze lieden binnen een kwartier allen zijn overgebracht. Het spijt mij dat ik je nog meer van nachtrust beroof!

— Wie denkt daar nu aan! riep Charly verontwaardigd. Het gaat nu immers om onze veiligheid! Laten wij dadelijk aan den gang gaan!

Te beginnen met den ongewonden bandiet werden alle indringers stevig geboeid.

Raffles zelf verbond de doorschoten hand van zijn aanvaller, alvorens deze werd gebonden.

Alle werden op een rij naast elkander gelegd, op den grond en toen dit geschied was zeide Raffles:

— Ga nu spoedig en kom mij goede tijding brengen! Het is jammer voor het tijdverlies,

maar ik durf het wagentje niet automatisch hierheen te laten komen, want dan zouden de bandieten misschien daar dadelijk aan den haal gaan en het bestaan van den tunnel uit wraak aan de politie verraden.

Zonder tijd te verliezen en na hun revolvers te hebben onderzocht verlieten Charly en Henderson ijlings de werkplaats, door de vernielde deur, lieten de valdeur rijzen, die nog gloeiend was, ondanks het zand en de olie, waarmede de bandieten haar hadden willen afkoelen en verdwenen in den tunne.

Raffles had een stoel genomen, nam er op plaats, stak een cigarette aan, sloeg zijn eene been over het andere en wachtte geduldig.

Hij keek aandachtig naar Irene Malkowska, wier eene schoen bijna geheel verbrand was en die een vrij diepe wonde in den voet vertoonde.

Hij stond op, ging naar een klein wandkastje, opende het en nam uit een kleine huisapotheek een fleschje met een kleurlooze vloeistof gevuld, waarmede hij naar de bewusteloze vrouw terugkeerde.

Hij hield haar het ontkurkte fleschje onder den neus, ging het weder wegzetten en nam opnieuw plaats.

Er was omstreeks een half uur verlopen, toen de vrouw langzaam en als met moeite de oogen opsloeg en met een verwilderden blik rondkeek.

En toen bleven haar oogen op Raffles gevestigd, die op geen vijf passen afstand van haar gezeten was en kalm zijn cigarette rookte.

— Ik hoop dat de rook u niet lastig is, Madame? vroeg Raffles op hoffelijken toon.

Irene antwoordde niet, maar keek Raffles aan met een blik van zulk een woesten haat, dat zelfs menig moedig man er voor zou hebben gesidderd.

Raffles echter haalde koeltjes de schouders op en sprak:

— Het is begrijpelijk, madame, dat gij jegens mij op dit oogenblik met weinig vriendschappelijke gevoelens bezielde zijt! Gij hebt van nacht een hoog spel gespeeld en gij zult moeten toestemmen dat het verloren is!

— Misschien! zeide Irene kortaf.

Raffles fronste de wenkbrauwen er hernam:

— Misschien? Zoudt gij dwaas genoeg zijn, om te durven volhouden, dat de winst aan uw

kant is? Zoudt gij dus durven zeggen dat gij thans weet onder welk huis, ja in welke straat gij u bevindt?

— Ik weet het niet, maar later zal ik het uitvinden, al moest ik er weken, al moest ik er maanden op wachten! siste de vrouw.

— Het zou verloren tijd zijn, madame! hernam Raffles bedaard. Want een groot gedeelte van dezen tunnel zal reeds den volgenden nacht niet meer bestaan! Ik zal een ineenstorting verwekken in den kelder van mijn huis in de Victoria Street en over een lengte van tien meters zal de tunnel volkomen en grondig worden verwoest, zoodat zelfs de knapste koppen het begin onmogelijk zouden kunnen terugvinden, wanneer zij tenminste niet twintig of dertig huizen in den omtrek zouden doorzoeken, wat de kelders betreft en ze daar tot een groote diepte zouden

ingraven! En dan nog zou er weinig gevonden zijn, want ik zal beton in mijn tunnel storten, een betonnen muur van tien, mijnentwege van twintig meters dikte en ik geloof niet dat men dien zoo gemakkelijk zal doorgraven! Kortom, nu ik u gevangen heb gevoel ik mij volkomen gerust!

— En, wat denkt gij met mij te doen? vroeg Irene, terwijl zij Raffles een loerenden blik toewierp.

— Vraagt gij dat nog? riep Raffles toornig uit. Wel, madame, morgen wordt gij aan de politie overgeleverd, zoodra ik voor mijn eigen veiligheid gezorgd heb!

— Aan de Londensche politie? herhaalde de vrouw langzaam, terwijl er een vreemde glimlach om haar lippen verscheen. Nu, John Raffles, dan zullen wij toch eens zien, wie het laatst lacht!

Een goed diner is niets zonder een
Cigaret J. v. K.

Hoofdstuk VII.

Wie het laatst lachte.

Er waren vier dagen verlopen sedert het nachtelijk voorval in de geheime werkplaats van Raffles had plaats gegrepen.

Henderson en Charly waren erin geslaagd, den bewaker van het luik bij een verrassing te overvallen en een half uur daarna was het geheele gezelschap bandieten met behulp van het electriche wagentje veilig overgebracht naar het huis in de Victoria Street en daar voorloopig opgeborgen, onder bewaking van Charly Brand.

En Raffles had onmiddellijk de noodige maatregelen genomen teneinde de tunnel onvindbaar te maken, want hij begreep maar al te goed, dat hij dezen kostbaren verbindingsweg thans moest prijs geven, daar vroeg of laat de bandieten zeker hun pogingen zouden herhalen, om te zien wat er zich aan het andere einde bevond.

Op eenigen afstand van den kelder van het oude huis werden achtereenvolgens, op bijna dertig meter onder den grond, zwakke ont-

ploffingen teweeg gebracht, die tengevolge hadden dat de tunnel over een afstand van bijna twintig meter inzakte en met aarde werd gevuld.

Reeds deze eenvoudige versperring zou zeker vele maanden vergen, om haar weder op te ruimen.

Maar dit was voor Raffles niet voldoende.

Met hulp van Henderson metselde hij den muur van den kelder, waarin zich de schuifdeur bevond, met een betonnen laag dicht en vernielde het mechaniek, zoodat het zeer moeilijk, zoo niet onmogelijk zou zijn, de zeer zware deur weder in beweging te brengen.

Wat de betonstorting betreft, daarmede had hij thans tijd en die zoude voldoende zijn, elk gevaar in de toekomst te voorkomen.

Pas toen dit werk verricht was ging Raffles er toe over, de bandieten aan de justitie uit te leveren.

Het middel was al zeer eenvoudig.

Hij belde Scotland Yard in zijn huis in de Regent Street op en deelde haar mede dat zij in het huis in de Victoria Street eenige boeven zou aantreffen, in wie zij zeker groot belang zou stellen.

Vijf minuten tevoren had Charly zijn post als bewaker verlaten en zag uit een schuilhoek toe hoe een groote politie-auto voor het huis stilhield en hoe de bandieten een voor een naar buiten werden geleid met Irene Malkowska aan het hoofd.

Maar Raffles vergiste zich, als hij dacht, dat hiermede de zaak voor hem zou zijn afgelopen.

Want tot zijn niet geringe verbazing las hij op den morgen van den dag, die op de arrestatie volgde, het volgende bericht in de „Times”:

De arrestatie van de artiste Irene Malkowska schijnt aan een betreurenswaardige vergissing te moeten toe te schrijven zijn.

Naar ons ter oore kwam bevond de jonge vrouw zich slechts door een noodlottigen samenloop van omstandigheden in gezelschap van Delmont en Keylock Buck, van wier waren aard zij niets afwist. Haar onschuld in deze zaak is voldoende gebleken en men heeft Irene Malkowska vanmorgen weder op vrije voeten gesteld.

Toen Raffles het bericht hardop had voorgelezen aan Charly Brand, slaakte deze een kreet van verbazing en woede en riep uit:

— Wat is dat nu voor krankzinnigheid? Zij had nog altijd een appeltje te schillen met onze justitie!

— Dat staat boven iederen twijfel, Charly!

— Waarom laten zij haar dan gaan?

— Dat is mij ook een raadsel! Of liever — het is misschien minder raadselachtig dan het schijnt. Irene Malkowska heeft hooge, zeer hooge en ook zeer invloedrijke relaties! Zij is de minnares geweest van een man, die een plaats heeft bekleed in een van onze oorlogskabinetten — en daar zij een zeer sluwe vrouw is, zal zij er misschien wel voor gezorgd hebben, dien hoogen heer in haar macht te krijgen!

— Is iets dergelijks in ons land mogelijk?

— Zoo goed als in ieder ander land, mijn waarde! antwoordde Raffles koeltjes. Maar al te vaak regeert de vrouw een land en niet de mannen — en het ongelukkige is, dat die vrouwen juist niet van de soort zijn, die wij ons bijvoor-

beeld als zuster of als echtgenoot zouden wenschen!

— Maar dan moeten wij weer van voren af aan beginnen! riep Brand op kwaden toon. Zij zal natuurlijk dadelijk aanstalten maken om haar plan weder op te vatten, waar zij het een paar dagen geleden heeft moeten laten varen!

— Ditmaal zal ik haar trachten vóór te zijn, Charly! hernam Raffles rustig. Ik ken een land, waar men haar eveneens zoekt wegens een zeer ernstig misdrijf en waar zeker geen bevooroordeeld en invloedrijk, hooggeplaatst man ten haren gunste zal optreden. Dat land heet Frankrijk! De vrouw wordt te Parijs reeds eenigen tijd gezocht en zij zal wel voor eenige jaren worden opgeborgen, als de Parijsche politie er in slaagt, haar weer te vatten!

— Alles goed en wel — maar je denkt toch niet, dat zij van zins is, zich naar Parijs te begeven?

— Dat is inderdaad niet waarschijnlijk — maar zij zou er bijvoorbeeld heen kunnen gaan tegen haar zin! Kortom, Charly — ik wil trachten, mij van haar persoon meester te maken!

— En verondersteld, dat je dat lukt! riep Charly hoofdschuddend. Je wilt mij toch niet wijsmaken, dat het mogelijk zou zijn, de vrouw naar Parijs over te brengen tegen haar zin, zonder dat dit aanstonds uitlekt? Zij zou immers den eersten den besten aanspreken en je kunt haar toch moeilijk knevelen! Je kunt haar op de boot ook niet wegstoppen, of je voor detective uitgeven!

— O, die moeilijkheden zouden te overkomen zijn! Ik zou mij zeer goed voor een Fransch rechercheur kunnen laten doorgaan en zeggen, dat de vrouw niet goed bij het hoofd was en mij voor Raffles verslijt. Maar ik kan mij al die moeite zeer goed besparen, want ik ben volstrekt niet van plan mij van een boot te bedienen. Als ik er in slaag, mij van haar meester te maken, van de vrouw die mij naar het leven staat, dan breng ik haar eenvoudig in een gesloten auto naar een plek, waar jij met onze vliegmaschine wacht — en de rest is kinderwerk!

— Dat laat zich tenminste beter hooren! Ik kan alleen maar niet goed inzien, hoe wij haar zullen vatten! Misschien heeft zij haar hoogen beschermer wel een belofte moeten doen, het land te verlaten.

— Als dat het geval is — des te beter, dan loop ik tenminste geen gevaar meer, op een goeden dag door dit gevaarlijke schepsel overhoop te worden gestoken!

— Wanneer wil je dat plan ten uitvoer brengen?

— Zoo spoedig mogelijk! Thans is het nog tijd — morgen kan het wellicht reeds te laat zijn!

— Weet je waar zij woont?

— Neen, maar er bestaat iemand die mij haar adres wel spoedig zal kunnen bezorgen — al is het dan ook tegen zijn wil!

— Wie is dat?

— De kellner uit de Carlton Bar, die haar heel goed moet hebben gekend, naar uit alles blijkt! Hij is natuurlijk vrij gelopen, omdat het niet zoo gemakkelijk te bewijzen zal zijn, dat hij tot dezelfde bende behoort. Wij zullen dien vriend zorgvuldig nagaan en vroeg of laat zal hij wel met die vrouw weder in relatie treden!

— En als je haar adres ontdekt hebt?

— Dan zal het overige niet zoo heel moeilijk zijn! Er moet dan een of ander middel bedacht worden, om haar in onze auto te lokken. Ga in ieder geval Henderson maar vast waarschuwen en zeg hem, dat hij zorgt, met de huurauto ieder oogenblik tot mijn beschikking te zijn! Wat mij betreft — ik ga mij dadelijk duchtig vermommen zoodat zelfs Irene mij niet zal herkennen en aanstonds daarna begeef ik mij op weg naar de bar, om daar onzen kellner te bespieden — als hij er tenminste nog altijd is!

— — — — —
Het was dienzelfden avond omstreeks tien uur toen er een gewone huurauto stilstond voor het hotel, waarin Irene Malkowska haar intrek had genomen.

Er stapte een man uit, die snel het hotel binnen ging en een briefje aan den portier ter hand stelde, nadat hij zich vergewist had, dat de jonge vrouw zich op haar kamer bevond, maar op het punt stond, uit te gaan.

Daarop nam hij weer in de auto plaats, die bleef wachten.

De portier gaf het briefje over aan een etagekellner, die het weder ter hand stelde aan een der kamermeisjes.

Het meisje klopte op de deur van de logeerkamer, waar Irene Malkowska woonde en zeide:

— Daar is een briefje voor u, mevrouw!

— Kom maar binnen en geef het mij! zeide een stem op ongeduldigen toon.

Het meisje trad binnen en gaf Irene het briefje.

De jonge vrouw, gekleed met hoed en mantel en die juist bezig was, haar handschoenen dicht te knopen, draaide het briefje om en om en vroeg toen:

— Wordt er op antwoord gewacht?

— Niet dat ik weet, madame!

Een oogenblik scheen de jonge vrouw besluiteloos te staan en toen scheurde zij met een haastige beweging de enveloppe stuk en las haastig deze weinige woorden:

— Voeg je dadelijk bij mij in de auto, waarin ik voor de deur op je wacht! Er is onweer aan de lucht! Treuzel niet, maar haast je! Bunny."

Irene haalde ongeduldig de schouders op en mompelde voor zich heen:

— Die bange haas! Welk gevaar zou mij hier te Londen nu nog kunnen bedreigen? Zij zullen wel zoo verstandig zijn, mij niet opnieuw te arresteren! Mijn geduld kon wel eens uitgeput raken en... ik zou dingen kunnen vertellen, die heel onaangenaam zouden zijn voor zekere deftige en invloedrijke politici hier te lande — des te onaangenaamer nu de verkiezingen voor de deur staan!

Daarop wendde zij zich tot het kamermeisje dat was blijven wachten en zeide:

— Het is goed — ik kom dadelijk!

Het meisje ging heen en Irene wierp nog een laatsten blik in den spiegel, verschikte wat aan haar kapsel, knoopte haar handschoenen dicht en verliet toen pas het vertrek, zonder zich in het minst te overhaasten — zij was al te zeker van haar zaak!

Zij daalde de trap af, stond nog even stil om een paar woorden te wisselen met den gérant, die vol bewondering de schoone vrouw nakeek en betrad de vestibule.

Zij kon daar de auto zien staan die blijkbaar op haar wachtte.

Een oogenblik bleef zij wantrouwend op dezelfde plek staan, maar toen zij het gelaat van Bunny den kellner zag, die ongeduldig naar buiten scheen te kijken, ging zij naar de auto, waarvan het portier reeds van binnen voor haar werd opengehouden.

En zij had ternauwernood haar voeten op de

treesplank gezet of de wagen stelde zich in beweging en reed met groote snelheid weg, terwijl het portier weder dichtklapte.

— Wil je me nu eens dadelijk zeggen, wat die onzinnige waarschuwing te beteekenen heeft, Bunny? vroeg Irene op kwaden toon, terwijl zij zich tot den kellner wendde, die zwijgend in zijn hoekje was blijven zitten en niet eens scheen te hebben gemerkt, dat de jonge vrouw naast hem had plaats genomen.

Daar de jonge man geen antwoord gaf, ging Irene ongeduldig voort:

— Wat is er gebeurd? Waarvoor moet ik bevreesd zijn? Is er iets met Raffles? Spant hij mij soms een valstrik? Laat hij zich voor mij in acht nemen, dat is alles wat ik te zeggen heb! Maar waarom antwoordt je me niet? Waarom zit je daar alsof je geen tien kunt tellen? Welk gevaar bedreigt me?

Daar Bunny nog altijd geen antwoord gaf, schudde de jonge vrouw hem ruw bij den arm heen en weer...

En op hetzelfde oogenblik viel Bunny dwars over haar schoot, alsof hij was flauw gevallen!

Irene gaf een luide schreeuw van woede en schrik:

— Een pop! Vervloekt, wat moet dat beteekenen?

Er kwam leven onder een van de banken en een stem zeide:

— Dat moet beteekenen, madame Malkowska, dat gij van dit oogenblik af in mijn macht zijt en beter zoudt doen uwe loopbaan voorloopig als geëindigd te beschouwen!

En Raffles gleed als een aal onder de bank te voorschijn, tegenover de jonge vrouw, met een revolver in de vuist.

Een enkele beweging was voldoende om aan weerszijden de gordijntjes te laten vallen en de auto was nu slechts verlicht door een klein gloeilampje aan de voorzijde.

In een opwelling van dolle woede wilde Irene zich op haar doodsvijand werpen.

Raffles echter wierp haar met kracht van zich af en de revolver sprak een al te duidelijke taal.

Toen trachtte zij een der portieren te openen, om naar buiten op de straat te springen, op gevaar armen en beenen te breken.

Het portier was dicht en ondanks haar rukken kon zij er geen beweging in krijgen...

Toen sprak Raffles opnieuw:

— Gij kunt u alle moeite wel besparen, Irene Malkowska. Mijn maatregelen zijn te goed genomen! Hoe vond gij de grap met de pop? Was zij niet uitmuntend? Gij moet weten, dat ik vanmiddag toevallig langs de uitstalling van een winkelier in confectiekleeders kwam, die onder zijn winkelpoppen er een had die frapant veel geleek op den heer Bunny, den kellner uit de Carlton Bar! Ik kocht het ding — en ik mag tevreden zijn over het resultaat! Het overtrof mijn stoutste verwachtingen! Wat het origineel betreft — uw vriend bevindt zich veilig op zijn post en bedient ijverig de dames en heeren bezoekers! Gij behoeft u om zijnentwille niet ongerust te maken!

De jonge vrouw had Raffles met een blik van doodelijken haat aangekeken en vroeg nu, terwijl de woorden sissend over haar bleeke lippen kwamen:

— Wat hebt gij met mij voor?

— Dat zult gij spoedig genoeg zien! antwoordde Raffles op korten toon.

— Gij wilt mij zeker uit den weg ruimen? vroeg de jonge vrouw op verachtelijken toon.

Raffles haalde slechts de schouders op en antwoordde:

— Die vraag beschaamt u meer, dan zij het mij doet! Gij kent mij dus nog slecht, naar ik zie. Neen, uw dood wil ik niet — al zoudt gij dien misschien van de hand van den beul dubbel en dwars verdiend hebben! Gij hebt meer misdaden gepleegd, dan waarvan de officieele politie kennis draagt en als ik spreken wilde...

Hij wierp Irene een veelbeteekenenden blik toe en vervolgde:

— Maar het is mij voldoende, als gij voor geruimen tijd aan de circulatie wordt onttrokken. De Engelsche Justitie spaart u om een reden, die ik niet nader wil onderzoeken en die mij ook geen belang inboezemt. Maar de Parijsche politie heeft geen reden hoegenaamd om u te ontzien. Ik weet, dat zij u zoekt, reeds een paar jaar. Daarheen voer ik u thans en gij zult daar uw straf boeten — en dank den hemel dat gij er zoo afkomt, gij laaghartig, diep gezonken schepsel: Aan u is niets meer te verbeteren — gij zijt misdadigster, omdat uw geheele ziel er u toe dwingt!

Irene liet een hysterisch lachje hooren en riep op woesten toon:

— Raffles, de zedepreeker! Raffles het heilige boontje! De man die millioenen heeft gestolen!

— Gestolen, ja, vermoord nimmer! Geen lage daad heb ik mij zelf te verwijten, geen daad waarvoor een gentleman zich zou moeten schamen! Wat ik deed, dat deed ik voor anderen en gij weet dat even goed als ik zelf. Maar genoeg hiervan, gij begrijpt dat toch niet.

En voor Irene Malkowska goed begreep wat Raffles voornemens was, had hij haar een doek met een bedwelmende stof bliksemsnel op den mond gedrukt.

De vrouw zwaaide even wild met de armen, die echter dadelijk slap naast haar neergleden.

Zij was bewusteloos.

De tocht duurde nog ruim twee uren.

Toen was de grens van de wereldstad bereikt.

De auto sloeg een breeden landweg in, die slechts spaarzaam werd verlicht door de weinige lantaarns.

De huizen werden zeldzamer en eindelijk bereikte de auto een groote vlakte, die zich uitstrekte zoover het oog reikte.

Toen stond de wagen stil.

Raffles stapte uit en tilde het slappe lichaam van de bewusteloze vrouw uit de auto.

Hij legde haar ter zijde van den geheel verlaten weg en keek op zijn horloge.

— Wij zijn juist op tijd, Henderson! zeide hij zacht. Mijnheer Brand kan over vijf minuten met de vliegmaschine geland zijn!

— Kan het geen gevaar, Mylord, met die

duisternis? vroeg de reus een weinig bezorgd.

— Niet in het minst, James! antwoordde Raffles. Mijnheer Brand kent deze streek op zijn duimpje en zou desnoods met gebonden oogen kunnen landen! De maan schijnt, het veld is zeer groot, boomen zijn er niet en wij kunnen hem ten overvloede aanstonds nadat wij den motor gehoord hebben het sein geven! Ik geloof dat ik de vliegmaschine reeds hoor aankomen!

Inderdaad, in de verte klonk het gerucht van een zeer snel draaiende schroef.

Raffles had een der lantaarns van de auto zoodanig gedraaid, dat de krachtige lichtbundel rechtstandig naar boven scheen en aldus een baken vormde voor Brand, die zeer snel naderde, gezeten achter het stuurwiel van Raffles' wonderbaarlijke vliegmaschine.

Vijf minuten later streek de „Duivel der Lucht" zacht als een meeuw op de grasvlakte neder.

Snel droeg Henderson in zijn sterke armen de bewusteloze vrouw naar de vliegmaschine, terwijl Raffles bij de auto de wacht hield.

Daarna keerde hij terug, sprong achter het stuurwiel van de auto en reed snel weg, nadat Raffles hem had verzekerd, dat hij denzelfden nacht nog zou terug zijn.

Geen volle twintig minuten later werd Irene Malkowska, nog altijd bewusteloos, door Raffles neergelegd op een bank in het Bois de Boulogne dicht bij Parijs en achter een dikken boom verscholen bleef hij wachten. tot een telefonisch gewaarschuwde afdeeling der politie de misdadige vrouw had gevonden en het verklarend briefje, dat Raffles op haar borst had gespeld....

De volgende aflevering (No. 475) bevat:

DE TELEPAAT.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
 EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
 van kostbare **ECHT TURKSCHE TABAK**

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS.

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885.